De Nieuwsbode,
verschijnt op WOENSDAG van iedere week.
A. POTT, Uitgever.
Voorwaarden van Inteekening,
$ 2,00 per jaar, stiptelijk in *Vooruitbetaling.*
☞ Twee nommers voor den afloop van het abonnement krijgt de inteekenaar eene waarschuwing.—Die daaraan niet in tijds eenig gevolg geeft, wordt van de lijst geschrapt.
ADVERTENTIE-PRIJZEN.
Van 5 tot 10 regels, voor de eerste plaatsing $1. Voor 5 regels of minder 0.50. Voor elke volgende plaatsing 0.25. Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 25 Cents.
Toezendingen franco.

NIEUWSBODE.

Orgaan der Nederlanders in Noord-Amerika.

11. JAARG. NO 2. SHEBOYGAN, WISCONSIN 15 FEBRUARIJ 1860. GEHEEL NO. 522.

The Nieuwsbode
is published on WEDNESDAY of each week by
A. POTT, Proprietor.
ADVERTISING
at the usual rates.
Book and Job Printing
in all its branches, in the Dutch, German and English languages, correctly and neatly executed at reasonable prices.

Nieuwstijdingen.

Nog geen Congres.

Alles in de jongstverloopen dagen duidt een wijziging in de politiek van den Keiser der Franschen aan. Het Congres zal waarschijnlijk niet bijeenkomen; een brochure gelijk *le Pape et le Congres*, door de publieke opinie als het werk van het Gouvernement beschouwd, wordt niet gedesavoueerd; en tot onuitsprekelijke ergernis van Oostenrijk schijnt een nauwere aaneensluiting tusschen Frankrijk en Engeland te worden voorbereid.

Wij gelooven dat men zich, met het oog op de algemeene belangen van Europa en de meer bijzondere van Italie, in dit een en ander mag verheugen; met een kalme en bedaarde vreugde natuurlijk, want wij bezitten nog geen waarborg dat de loop der zaken inderdaad *zóó* wezen zal als de gebeurtenissen der eerste dagen van 1860 doen vermoeden. Maar wordt dat, wat thans waarschijnlijk is, wezenlijkheid, men mag zich voor Europa en Italië verblijden.

Wat toch had men van een Congres te hopen gehad? Vooreerst: geen spoedig werken; veel en langdurig debatteeren, zonder aanmerkelijk resultaat.—De behoefte aan de bijeenkomst van een Europeesch Congres werd ditmaal niet levendig gevoeld; het was het werk van verscheiden maanden geweest, de verschillende Staten tot deelneming aan de Vergadering te bewegen. Van den einduitslag, waartoe het gemeenschaaм overleg tusschen Cavour en Antonelli enz. leiden zou, had ieder slechts een vaag denkbeeld. Dit is zeker: men dacht zich dien uitslag gansch niet in allen deele gunstig voor Italië.

Hoe het zij, het Congres ging dan toch eindelijk bijeenkomen, en zelfs Rome's kardinaal-minister maakte zijne toebereidselen tot aanvaarding der reize naar het land zoowel van About als van Veuillot—toen de verschijning eener eenvoudige brochure aan alle verwachtingen en praeparativen voor 't oogenblik een einde kwam maken. *Dat* was dan het officieuse programma, door Napoleon III voor het Congres vastgesteld, begreep men vol verontwaardiging te Rome en te Weenen; *dat* was dan de weg, tot welks bewandeling men zou uitnoodigen, meeslepen, dwingen—al naar de omstandigheden het raadzaam deden achten. Onder zulk een programma te vergaderen—zulk een programma te discuteren zelfs—ware tegelijk heiligschennis en dwaasheid, verzaking van pligt zoowel als van belang. Van daar: onbepaalde verschuiving van de voorgenomen reis.

Napoleon III heeft dezen uitslag kunnen voorzien. Hij heeft geweten dat zonder officiëele verloochening der brochure voor 't oogenblik aan geen Congres met den Paus, met Oostenrijk met Spanje enz. te denken viel. Toch is geen désaveu verschenen. Bewijs genoeg, dat de Keiser der Franschen voor 't oogenblik geen Congres wil. Wat wil hij dan? vraagt men. Met Engeland de zaak regelen en den buit deelen, heeft men gezegd. Wat daarvan zij, van vernieuwde toenadering tot Engeland getuigt de jongste wending der Keizerlijke politiek zeker. Dat is op zich-zelf reeds een verblijdend feit, want het bevat een uitstekenden, ja, den besten waarborg voor het voortduren van den vrede in Europa.

Het is een feit, verblijdend ook voor de toekomst van Italie. Hetzij *Lord Palmerston* den raad hem door den *Times* gegeven, om zich namelijk, gelijk tot hiertoe, verre te blijven houden van alle mederegeling der Italiaansche zaken, opvolge of niet; hetzij Engeland zijn passive rol blijve of wel die met een meer active verwissele—zooveel staat vast, dat van een dwarsboomen van alle wenschen der Italianen, van een mogelijke zegepraal der ultramontaansche politiek geen sprake kan zijn, zoolang het Fransch-Engelsch verbond bestaat.

Daarom behoeven de Italianen ook niet te treuren om het wijkende droombeeld van een Congres, want hun zaak door de welsprekendheid, door de groote politieke beteekenis van een Cavour zou worden gesteund. Gesteld al eens, het Congres ware eindelijk tot een beslissing gekomen, tot een voor Italie niet ongunstige beslissing zelf;—hebben de Italianen, ook voor dat gunstigste geval, in rekening gehouden den langen tijd van onzekerheid, van spanning, van daaruit voortvloeijende afmatting en moedeloosheid misschien, die hen te midden van al die Congres bijeenkomsten en nota's en protocollen verbeidde? hebben zij de beproeving van hun kalmte, van hun moed, van hun vertrouwen op anderen bovenal van dat op zich zelven—hebben zij de beproeving die hen van dat alles wachtte, onder de oogen gezien? Thans mogen zij zich een eenvoudiger, sneller behandeling hunner quaestie voorspellen.

Hoedanig zal onder dat alles de eindbeslissing zijn? Welke is de eindbeslissing die door Napoleon III wordt gewenscht? Hoe zal de welwillende houding van den Keizer der Franschen door het Engelsche Ministerie—hoe zal die bovenal door het eerlangte vergaderen Parlement worden beoordeeld en opgenomen? Hoe ver zal de Fransch-Engelsche alliantie gaan, en welk een toekomst wacht door haar Europa? Ziedaar vele vragen, die ieder, zoo hij er lust toe gevoelt, met nog talloose andere kan vermeerderen zonder op eene enkele daarvan vooralsnog een stellig antwoord te kunnen wachten. Maar men zij gerust: elke dag brengt ons tot de oplossing ook van die raadselen een stap nader.

Merkwaardig is in elk geval de indruk, door het eerste gerucht van een nauwer verbond tusschen Engeland en Frankrijk op het grootste orgaan der publieke opinie, den *Times*, teweeggebragt. Een dergelijk naauwsluitend, offensief verbond, lacht den *Times* gansch niet aan. Wij wenschen—zegt het blad—het geluk van Italie; maar wij voeren geen oorlog voor een idee. Waardoor wij tot het sluiten van een verbond als waarvan de rede schijnt te zijn, overgingen, dan zouden wij benevens vele andere dingen de zekerheid moeten bezitten o. a. dat onze geallieerden geen vrede zouden sluiten op een oogenblik dat ons niet aanstond. Engeland beware de eenmaal aangenomen houding. Napoleon III heeft deze quaestie in het leven geroepen, heeft er voor gestreden; hij geniete al den roem, maar getrooste zich ook al de inspanning om hem te verkrijgen. Het geldt hier een idee van hem, niet van ons.

De *Times* toont den Oosterschen oorlog, met den Parijschen vrede volstrekt niet vergeten te hebben. Een nieuwe samenwerking tusschen Frankrijk en Engeland zooals die in 1854 en 1855 plaats had, achten ook wij voor Engeland niet wenschelijk; en juist daarom ook houden wij iets dergelijks niet voor waarschijnlijk. Noodig voor Italie, is het evenmin. Het Fransch Engelsche verbond zal vruchten genoeg dragen voor Italie, wanneer het de vrije en stellige uiting, vervolgens de blijde vervulling der daar gekoesterde wenschen mogelijk, waarschijnlijk maakt.

Rott. Cour.

NEDERLAND.

SNEEK, 8 Januarij. Heden avond omstreeks 6 ure brak in een winkelhuis alhier één allerhevigste brand uit, die al dadelijk een allerhevigst aanzien had, vooral voor de naastgelegene en daaraan verbondene panden. Al spoedig echter waren de noodige brandspuiten, even als de onderscheidene autoriteiten (aan het hoofd waarvan de heer burgemeester), politie en schutterij ter plaatse des onheils aanwezig en mogt het door de werking van een viertal spuiten, gelukken den brand te bepalen tot het aangetaste pand, hem omstreeks half acht ure meester te worden en weldra te blusschen. Van ongelukken heeft men niets vernomen. Naar verzekerd wordt, is het onheil ontstaan door onvoorzigtigheid en is het huis verzekerd in de brandwaarborg-maatschappij te Tiel. Bijkans alle winkelgoederen en veel van het huisraad heeft men nog den tijd gehad in veiligheid te brengen.

GRONINGEN den 9 Januarij. Donderdag morgen ontstond er brand in den windgraanmolen van den heer *R. Razema* te Niezijl, met dat gevolg, dat de molen met de zich daarin bevindende granen en losse goederen geheel is verbrand. De oorzaak van den brand is onbekend. Het gebouw en de losse goederen waren in de Zutphensche Brandverzekerings Maatschappij verwaarborgd; het gebouw voor *f* 5500 en de losse goederen voor *f* 2000.

— Volgens eene dezer dagen gedane opgave bedraagt het getal runderen, die in de provincie Friesland in het afgeloopen jaar aan de longziekte gestorven of ten gevolge dier ziekte afgemaakt zijn, 2519. Wanneer men in aanmerking neemt, dat er nog voor korte jaren jaarlijks ongeveer 12 à 13,000 aan stierven, kan men aannemen, dat die verwoestende ziekte langzamerhand verminderen en dan weldra ophouden zal.

— Te Coevorden had door het schieten op den Nieuwjaarsdag een schromelijk ongeluk plaats. Een meisje wilde nl. door het onverwachts afschieten eener pistool een ander meisje verschrikt maken, 't welk echter zoo ongelukkig afliep, dat de laatste het schot gedeeltelijk in het linkeroog kreeg, 't welk hierdoor zoodanig is beschadigd, dat men aan herstel van het oog wanhoopt.

ROTTERDAM den 10 Januarij. In de maand November jl. hebben de bisschoppen van Nederland aan den Paus hun leedwezen betuigd over het voorgevallene in de Romagna, en den *H. Vader* van den eerbied en de verknochtheid van de Katholieken in Nederland aan den *H. Stoel* verzekerd. De *H. Vader* heeft in een brief de bisschoppen, de geestelijkheid en de Katholieken van Nederland voor dit blijk van genegenheid zijnen dank betuigd en op nieuw de gebeden der geloovigen verzocht. Dit stuk is gisteren in al de kerken van het bisdom van Breda afgekondigd.

— Uit Cherburg schrijft men ons, dat de Admiraal van Wassenaar den 4 Januarii het droog dok heeft verlaten. Intusschen zou het nog een achttal dagen duren eer men naar Plymouth zou vertrekken.—Op den 2 Januarij waren de officieren van de Wassenaar op een luisterrijk bal genoodigd, dat door den prefect maritime was gegeven.

(U. C.)

s'HERTOGENBOSCH 9 Januarij.—Ll. Zaturdag is onder Berlicum, Heeswijk, Dinther en een gedeelte van Nistelrode drijfjagt op den bekenden wolf gehouden, doch zonder gunstig gevolg. Het gerucht loopt dat hij onder Heesch en Geffen gezien was. De jagt werd door eenige Bossche liefhebbers, waaronder de commissaris des Konings, onder aanvoering van Berlicums burgemeester gehouden. Om het dier te vangen was geen denken aan, daar hij noch gezien, noch opgespoord is.

AMSTERDAM 12 Januarij.—Gisteren avond is alhier brand ontstaan in een pakhuis waar tabak opgeslagen is, in gebruik bij en in eigendom toebehoorende aan den heer *Blokhuis*, en wel in het in de Verwerstraat gelegen achterdeel van het perceel; door de werking van twee spuiten was men den brand, die ten 7 ure ontstond, ten 9 ure meester. De oorzaak wijt men aan het vuur vatten van een haren kleed, dat bij de eest geplaatst was. De kap van het gedeelte waar de brand ontstond is verbrand.

— In zekere boerenwoning nabij Leiden werd des nachts ingebroken. De dief had zich reeds door middel van een glasruit, die hij uitgesneden had en bijgelicht door zijn dievenlantaarntje, door de opening ten halven lijve weten door te werken, toen de boerin, gerucht hoorende, den knecht riep, die juist op dit oogenblik in het vertrek kwam en den vreemden indringer pogingen zag aanwenden, om binnen te komen. In die positie wilde de knecht hem behulpzaam zijn, door hem er bij zijne haren in te trekken, dat de andere al zeer onaardig vond. Hij begon al thans uit alle magt te schreeuwen, waardoor twee hem buiten wachtende vrienden hem bij de beenen trokken, om hem er weer uit te halen, dat hun werkelijk gelukte, terwijl de knecht, een stevige vent, niets anders behield, dan bijna al het hoofdhaar van den onverwachten gast. De politie doet onderzoek.

MIDDELBURG 11 Januarij.—Bij den burgerlijken stand zijn in 1859 aangegeven 455 overledenen, zijnde 101 minder dan in 1858, 527 geboorten en 158 huwelijken, welke beide laatste cijfers in het vorig jaar slechts 431 en 128 beliepen.

's GRAVENHAGE 14 Januarij—In den avond van 8 dezer, is op het Spui, in den benedengang van een huis, waarvan de voordeur open stond, ter vondeling gesteld een kind van het vrouwelijk geslacht, oud, naar gissing, 5 a 6 maanden. Thans verneemt men dat het kind zeer goed in kleeding was en dat op hetzelve is gevonden een stukje papier, waarop geschreven staat: *Johanna Maarijia* heet het kind, gerrefermeerd is het gedoopt." De moeder is tot nog toe niet kunnen worden opgespoord.

SCHIEDAM 14 Januarij.—Aan een brief van den kapitein *J. Haring*, voerende het alhier te huis behoorend schip *Mary Goddard*, reeders de heeren de Groot Roelants en Co., hetwelk de reis van Java en terug in den tijd van acht maanden volbragt heeft, ontleenen wij het volgende:

In den namiddag van 30 December, ten 5 ure, lag de *Mary Goddard* voor Brouwershaven bij de 5de ton geankerd in 7 vadem water, toen eene stormvlaag uit het W. Z. W. met zulk eene kracht het overviel, dat de ankerketting brak en het schip met kogelvaart om de N. O. dreef; voor dat het 2de dadelijk uitgebragte anker hield, was het schip in 4 vadem water; daar kon het, omdat het met de eb onvermijdelijk stooten moest, niet blijven en wilde men dus trachten naar de reede te zeilen; met geene mogelijkheid kon men echter het anker thuis krijgen en ten 10 ure stootte het schip in 3 vadem water.

Hierop bleef niets anders over dan het anker te laten slippen, ten einde het schip op de reede bij Dwars in den Weg aan den grond te zetten en dan te redden wat mogelijk was; dit geschied zijnde koerste men op kompas en lood naar de reede, doch het schip raakte, tegen de zuidkust van de Middelplaat, even grond, werd stuurloos en onmiddellijk boven op de bank geworpen, na herhaaldelijk gestooten te hebben.

Men beschouwde als het eenige middel om schip en lading te redden, het gereed maken van een derde anker, indien dit namelijk nog tijdig genoeg konde geschieden; na ongeloofelijke inspanning door de equipage, kreeg men het noodanker in betrekkelijk korten tijd klaar. Toen de vloed in het water kwam begon het schip allerverschrikkelijkst te stooten, evenwel kwam geen water bij de pompen, hetgeen niet weinig voor den hechten bouw van het vaartuig pleit. Men zette zoo veel zeilen bij als de masten konden dragen, om door den vloed vlot te komen, en ten 4 ure 30 min. 's morgens deed het schip zulk een vreesselijken stoot, dat masten en stengen trilden, doch was het daarna direct in vlot water, waar op het spoedig achter zijn noodanker lag, zonder merkbaar water gemaakt te hebben.

Deze gelukkige afloop is door de bemanning alleen, zonder adsistentie van anderen, verkregen en verdient dus dubbel de vermelding; des nachts ten 3 ure kreeg men eerst een goed anker en ketting, waarna men konde zeggen dat de *Mary Goddard* behouden te Brouwenshaven binnen was.

(S. C.)

ARNHEM 13 Januarij.—Gisteren stond voor het Provinciaal Geregtshof van Gelderland te regt *A. Brand*, oud 36 jaren, arbeider, geboren en wonende te Zuilichem, beschuldigd van in den avond van 8 November jl. den persoon van *N. van der Linden*, met wien hij op gemelde plaats in eene herberg oneenigheid had gekregen en alleen naar buiten was gegaan om dat verschil verder af te maken, met een bandmes in de linkerdij te hebben gestoken, aan de gevolgen waarvan deze onmiddellijk is overleden, en alzoo van moedwilligen doodslag. Het Openbaar Ministerie requireerde, na afloop van het verhoor van elf gedagvaarde getuigen, de veroordeeling tot eene tuchthuisstraf van 12 jaren, waarop de verdediging werd gevoerd door mr. *G. Everts, P. P. Zn.* en het Hof den beschuldigde tot 10 jaren tuchthuisstraf heeft veroordeeld.

GRONINGEN 12 Januarij.—Een liefhebber der visscherij te Operguin heeft thans in zijne vischkaar drie palingen, die gewogen gezamenlijk het gewigt opleveren van elf halve Ned. ponden. Een daarvan heeft eene lengte van 1 Ned. el en 2 duimen, bij eene dikte van 24 duim in omtrek.

's GRAVENHAGE, 16 Januarij — Zaturdag avond hebben de werklieden van het in aanbouw zijnde hotel Garni te Scheveningen, een optogt bij fakkellicht gehouden en hunnen dank gebragt aan den heer Burgemeester en verdere Commissarissen der alhier gevestigde Bouwvereeniging, voor de hun verleende premie bij de gedeeltelijke voltooijing van dat gebouw.

NIEUWE DIEP, 15 Januarij.—De lust om naar de Kaap-Kolonie te emigreren schijnt nog niet uitgedoofd, daar per het alhier zeilreê liggende schip *Provincie Drenthe* verschillende huisgezinnen derwaarts vertrekken, te zamen uitmakende 70 personen, waaronder 30 kinderen.

— In 1859 zijn alhier uitgevoerd, vrij van regten, 989 koeijen, 442 kalveren, 22,407 schapen en 16 varkens, behalve eene belangrijke hoeveelheid kaas en andere goederen.

— LaatstledenDonderdag hoorde men teZwolle plotseling een' zwaren knal als van een kanonschot; spoedig daarop zag men een prachtigen vuurstraal omstreeks 300 ellen omhoog stijgen. Men vernam weldra de oorzaak: Er had namelijk in de zwartbeenbranderij der heeren *Crol & Co.* alhier eene gazontploffing in den vetkelder plaats gehad, welke daardoor vervolgens geheel is uitgebrand. Zonder dat de toesnellende spuiten behoefden te werken, was men den brand weldra geheel geheel meester. De op korten afstand daarvan staande fabriek heeft alleen door de schudding eenige dakspannen verloren.

AMSTERDAM 16 Januarij.—Men verneemt met genoegen, dat de onderhandelingen tusschen de stedelijke regering en de oprigters van eene algemeene slagtplaats of abattoir op goeden voet staan, en eerlang zoo verre zullen zijn gevorderd, dat zij aan het publiek zullen kunnen worden medegedeeld. De oprigting van zulk eene slagtplaats zal hoogstwaarschijnlijk een einde maken aan den tegenwoordigen onnatuurlijken stand der vleeschprijzen te Amsterdam. Immers de slagters hebben het vleesch opgeslagen sedert 1 dezer, niettegenstaande de invoer van vee vrij verklaard is, en dus de veemarkt sedert dien dag meer dan gewoonlijk voorzien is van vet vee, dat tegen 60 cent het Ned. p. de beste waar te koop is, maar door de slagters niet wordt genomen, omdat zij liever het vleesch bij hunne klanten op de hoogte van *f* 1 of *f* 1.20 houden, en de winst liever zoeken in hooge prijzen dan in grooten afzet. Zoodra de vetweiders gelegenheid zullen vinden om zelve hun vet vee te laten slagten in eene algemeene slagtplaats, en dan het vleesch aan te bieden tegen den prijs die het geslagte vleesch waard is, zullen de vleeschprijzen van Amsterdam vallen van *f* 1.20 op 60 a 80 cents, de prijs waarvoor het beste vleesch op dit oogenblik te Londen en te Parijs in de beste winkels wordt verkocht. Het is in allen gevalle als een groot gemak te beschouwen voor den melker en den vetweider, dat het vee thans vrij (zonder borgstelling of formaliteiten) te Amsterdam ter markt komt; wij zien daarvan op den duur veel vooruitgang te gemoet voor onze veemarkten, en meenen de aandacht van landbouwers, vetweiders en veekoopers op deze vrijheid van invoer te moeten vestigen.

KATWIJK 17 Januarij.—Zoo als thans de streken van 's Hertogenbosch verontrust worden door een wolf, is eene zich alhier ophoudende verwilderde kat ook niet gering te achten. Door den alhier gestationeerden Rijksveldwachter *C. Koelewijn* werden in de onder deze gemeente gelegene duinen twee ijzeren klemmen gesteld, om het dier te vangen. Vrijdag 13 dezer zich daarheen begevende, werd hij gewaar dat er in de eene klem een groote valk en in de andere een arend zat, welken laatsten hij, geholpen door twee personen, met zeer veel moeite is meester geworden. De arend heeft eene vlugt van minstens 12 voet en is nog levend en ongedeerd.

DUITSCHLAND.

WEENEN 10 Januarij. — Naar het schijnt is tot hiertoe nog geen bepaald besluit genomen welke houding ons Kabinet tegen de door Frankrijk gevolgde staatkunde aan zal nemen. Zooveel blijkt nogtans dat het voornemens is zich zoo lang mogelijk lijdelijk te gedragen, want, even als Rusland na den oorlog in de Krim, schijnt Oostenrijk nu de behoefte te gevoelen om tot verademing te komen. Dit bewijst onder anderen de bevolen vermindering van het leger, die in zoo danige kringen groot misnoegen heeft verwekt waar men stellig verwachtte dat Oostenrijk den Paus ter hulp zou snellen, waarop echter vooreerst geen uitzigt bestaat. Alles wat de Oostenrijksche Regering voor den Paus doet is het toestaan van aanwervingen voor diens leger in de provincien. Behalve de werfbureaux, die bereids te Weenen, Linz en Praag bestaan, worden er ook te Lemberg en Krakau gevestigd. De Roomsch Katholieken in de hoofdstad zenden eerstdaags, op aanzoek der St. Severinus vereeniging, den Paus een adres toe, de handteekeningen waarop echter zeer weinig talrijk zijn.

— Volgens een voor de geheele monarchie geldend besluit van den 6 dezer, mogen Israelieten voortaan getuigenis wegens den uitersten wil eens Christens afleggen, hetwelk vroeger nooit vergund was, en is ook de vroegere bepaling ingetrokken, waarbij een Israeliet een bedenkelijk getuige tegen een Christen ten behoeve van een Israeliet, verklaard werd.

FRANKRIJK.

PARIJS, 12 Januarij. — Het aantal brochures, die sedert eene maand zijn verschenen, bedraagt thans 107. Om u een denkbeeld te geven van de belangehelijkheden, waartoe de meer of min onbekende schrijvers dier vlugschriften vervallen, ziehier de laatste woorden van eene dier brochures, getiteld: "Encore le brochure la Pape et le Congrès, lettre à Mgr. l'Evèque d'Orléans par un rentier de la Ferté sous Jouarre:" "Is het niet een zeer lage schrijver, de schrijver dier brochure? Gij ziet dat ik mij reeds schik naar de gebruiken van het vak, en, met uw verlof, ik geloof dat ik der partij van eenige dienst zou kunnen zijn bij den strijd, die gaat beginnen. Wat mijne vrouw betreft, ik heb haar ten stelligste gezegd een côtelet minder op tafel te zetten en het daardoor bespaarde geld in een spaarpot te leggen. De spaarpot zal worden geopend op den dag, waarop wij, gelijk de eerste Christenen, onze toevlugt nemen tot de Katakomben."

— Gisteren avond heerschte hier den zware mist, zoodat men voor de veiligheid der rijtuigen overal fakkels had ontstoken. Ook heden morgen was de mist aan de oevers van de Seine zoo dik dat men naauwelijks twintig schreden voor zich uit kon zien.

— Het hof van cassatie heeft in zijne zitting van gisteren, de voorziening in cassatie van mevrouw *Lemoine*, tegen het vonnis van het hof van assises in het departement Indre et Loire, waar bij zij wegens kindermoord tot 20 jaren dwangarbeid is veroordeeld, verworpen.

— *La Patrie* verzekert heden avond dat, in gevolge eene schikking tusschen Frankrijk en Engeland, het engelsche eskader de Straat van Gibraltar zal verlaten om naar Malta te zeilen, terwijl het Fransche eskader, bij Algesiras geankerd, naar Toulon zal terugkeeren.

Van den 14den. — Het dagblad van Chartres deelt het verbaal mede eener afgrijselijke gebeurtenis, waarvan de gemeenten Bonneval, Saugeau Vieuvic en Authon, in het departement Lure et Loir, dezer dagen het tooneel zijn geweest. Een groote bulhond namelijk, die in den omtrek van genoemde plaatsen rondliep, heeft een vrij aanzienlijk getal personen, voornamelijk kinderen, aangevallen en hen in zijne woede zoo moordadig gebeten en het vleesch als 't ware van het ligchaam gescheurd, dat drie van de slagtoffers reeds zijn bezweken en onder de zeven andere zich nog verscheidene bevinden, wier leven in ernstig gevaar is. Het eerste slagtoffer was een meisje van tien jaren, *Estelle Cochin*, die even buiten Bonneval door den hond werd aangevallen, op den grond geworpen en geweldig gebeten. De vader van het kind, die op eenigen afstand in het veld werkte, toegesnold zijnde, nam het verwoede dier de vlugt, maar slechts om onder Saugeau op nieuw een kind aan te vallen, dat met eenige andere kinderen op weg was naar school. Op het geschreeuw der kinderen liet de hond zijn slagtoffer los, maar niet dan nadat het gelaat slechts eene bloedende wonde vertoonde. In den loop van den dag beet hij nog onderscheidene andere kinderen, viel bij Vieuvie eene vrouw aan, die in het bosch werkte, wiep haar, ondanks haren wanhopigen tegenstand, ter aarde en verscheurde haar letterlijk op eene wijze, die te verschrikkelijk is om te beschrijven. Weder nu werd het woedende dier verjaagd en vlugtte het, maar om elders nog grootere onheilen te stichten. Op eenigen afstand van Authon viel het een volwassen man aan, die alleen door tijdig ontvangene hulp voor het lot dat de andere slagtoffers getroffen had werd bewaard.

In 't eind bereikte de hond Authon en rigtte in de straten van dat stadje een tooneel aan dat de pen weigert te beschrijven. Vier kinderen, een van drie en drie van zeven jaar, werden door het bloedgierige dier ter aarde geworpen en in meerdere of mindere mate verscheurd. Bovendien viel het eene oude vrouw en eene jonge dienstbode aan, die er echter betrekkelijk nog vrij gelukkig afkwamen.

Eene algemeene ontsteltenis heerschte in de stad. De nacht ging voorbij zonder verdere onheilen en den volgenden morgen werd er een algemeene drijfjagt op den hond begonnen.

Men slaagde er dan ook weldra in het dier te dooden, dat bij het onderzoek van deskundigen geen blijken droeg van door watervrees te zijn aangetast.

Intusschen heeft men voorzigtigheidshalve de door hem gebeten honden afgemaakt. Men zegt dat men in zijn neus een puntig stuk ijzer heeft gevonden en wil daaraan de woede van het dier toeschrijven. Overigens is het geheel onbekend waar het te huis behoorde of wie de eigenaar was.

— *Le Pays* verzekert dat niet slechts de verhouding tusschen Frankrijk en Engeland met den dag vriendschappelijker wordt, maar ook de betrekkingen tusschen Frankrijk en het Hof van Rome eene aanmerkelijke verbetering ondergaan hebben, en terwijl *le Patrie* deze verzekeringen bevestigt, worden er van andere zijden feiten aangevoerd, die een geheel anderen loop van zaken schijnen aan te duiden, althans wat de laatstgemelde questie betreft. Inmiddels wordt met vrij veel zekerheid verhaald dat ten gevolge van vrij hevige discussiën in den geheimen Raad, betrekkelijk de Romeinsche questie, de kardinaal *Morlot* zijn ontslag zou hebben genomen uit zijne dubbele betrekking van lid van dien Raad en Groot-Aalmoezenier des Keizers.

ENGELAND.

LONDEN, 7 Januarij — Blijkens den adres almanak voor 1860 bevat Londen tegenwoordig nagenoeg 2,500,000 ingezetenen, die in 300,000 huizen wonen.

— Uit de openbaar gemaakte officieele lijst over de laatste drie maanden blijkt dat de Engelsche oorlogsvloot thans uit 518 schepen bestaat, 314 van welke zich in de verschillende wereld-deelen in werkelijke dienst bevinden, en wel in de volgende verhouding: op het Oost-Indisch en Chineesch station 65 linieschepen, fregatten, sloepschepen en kanonneerbooten; op de Afrikaansche kust 18, in Australie 6, in de Stille Zuidzee 13, in Brazilie 3, op de Zuidoostkust van Amerika 8, in de Kaapkolonie insgelijks 8, op het Noord Amerikaansch en West Indisch station 21 en Middellandsche Zee 41 schepen. Tot de kanaalvloot behooren 19 schepen, terwijl de overige tot verschillende diensten worden gebezigd, of als wachtschepen in de voornaamste havens van Groot-Brittanje en Ierland liggen. 38 groote schepen zijn in aanbouw, verscheiden van welke eerlang van stapel loopen zullen.

— Men zegt dat de directeuren der maatschappij voor de Great Eastern, in eene laatstleden Vrijdag gehouden bijeenkomst, eenparig tot aftreding besloten hebben, en dat zij in de tegenaanstaanden Woensdag belegde vergadering der actiehouders de mededeeling doen zullen dat zij niet langer dan tot na de benoeming hunner opvolgers in het beheer blijven zullen. De heer *Lever*, lid van het Lagerhuis, legde Zaturdag door den heer *O'Beirne* en anderen vergezeld, een langdurig bezoek aan boord van het groote schip af en nam alles op het naauwkeurigst in oogenschouw, denkelijk in verband met het door hem gedaan aanbod om het schip te bevrachten. Wordt zijn aanbod door de actiehouders aangenomen, dan zal hij waarschijnlijk Southampton tot haven van afvaart uit Engeland bestemmen.

— De werkzaamheden der duikers bij het wrak van de *Royal Charter* zijn in de laatste dagen door geene belangrijke uitkomsten bekroond. Laatstleden Donderdag heeft men 436 sovereigns en eenig goud, ter gezamentlijke waarde van £1149, geborgen. Des avonds van dien dag trachtte men een groot gedeelte van het wrak te ligten, doch de ketting brak. Vrijdag moest de arbeid wegens stormweder worden gestaakt. Zaturdag namiddag bragt men 120 sovereigns en eenig stofgoud boven water. Des Zondags ging men weer aan het werk, doch vond niets van belang. Gedurende den storm van laatstleden Vrijdag heeft eene groote massa zand het wrak overdekt, zoodat het noodig zijn zal verscheidene groote stukken te ligten.—Tot hiertoe heeft men in het geheel ongeveer £320,000 geborgen.

— Ofschoon de werkplaatsen voor de omwerking der Armstrong kanonnen op verre na nog niet voltooid zijn, zullen zij toch van nu af werkelijk 20 zoodanige kanonnen kunnen afleveren. De eerste batterij is bereids naar China onderweg.

— De landadel in Ierland houdt zich met het teekenen van een adres aan lord *Palmerston* ten gunste van den Paus bezig.

— De heer *Layard*, die een groot gedeelte van den herfst in Italie doorbragt, heeft een schrijven aan den *Times* gerigt, om op grond van drie hem uit Milaan geworden officieele stukken te bewijzen dat de Oostenrijkers in Lombardije, de Hertogdommen en de Legatien, niet ten onregte van wreedheid zijn aangeklaagd. Uit al die stukken blijkt toch van ligchaamlijke tuchtigingen, door vrouwen ondergaan.

— Laatstleden Vrijdag werd in de St. Pauluskerk alhier een marmeren standbeeld van Sir *James Napier*, den held van Scinde, onthuld.

— Hoe sterk, in weerwil der ijverige pogingen tot fnuiking van den slavenhandel en zoo mogelijk geheele afschaffing der slavernij, het getal der slaven in de Vereenigde Staten trapsgewijze toegenomen is, blijkt hier uit dat het in 1790 het cijfer van 697,879, in 1800 dat van 893,041, in 1810 dat van 1,191,364, in 1820 dat van 1,538,065, in 1830 dat van 2,009,031, in 1840 dat van 2,487,355, in 1850 dat van 3,204,313 bedroeg, en in 1859 reeds tot 4,200,000 geklommen was, terwijl het in 1860 denkelijk wel tot 4,700,000 zal stijgen. Bij sommige dezer cijfers moet nogtans onder het oog gehouden worden dat het grondgebied der Unie zich van tijd tot tijd uitgebreid heeft.

— De Jewish *Chronicle* zegt hoe de vader van den jongen *Mortara*, die eerstdaags naar Parijs vertrekt, het berigt der gevangenneming van den inquisiteur *Falletti* te Modena voor een bloot verzinsel houdt, terwijl ook niemand door hem tot een zoodanigen stap uitgenoodigd of gemagtigd is.

— Sir *F. Goldsmid*, dezer dagen te Reading tot lid van het Lagerhuis gekozen, is de vierde Israeliet wien daarin eene plaats door de Engelsche kiezers aangewezen werd. De anderen zijn de beide heeren *Rothschild* en de alderman *Salomons*. Allen behooren tot de vrijzinnige partij.

Van den 17den. Laatstleden Vrijdag avond ten half elf ure is te Falmouth en in de naburige steden een zeer hevige schok van aardbeving gevoeld, door een geluid als dat van een zwaar beladen voorbij rollenden wagen vergezeld. De kapitein van een in de haven van Falmouth liggend barkschip ontstelde zoodanig door de slingerende beweging van het vaartuig, dat hij uit zijne kooi opsprong, in de meening dat een ongeluk het schip had getroffen.

ITALIË.

FLORENCE, 8 Januarij. Men is thans in staat eenige andere bijzonderheden aangaande een den 1sten dezer hier beproefden aanslag mede te deelen, en wel volgens wat bij het verhoor der personen gebleken is, welke in den nacht tusschen 1 en 2 Januarij en den volgenden morgen in hechtenis genomen zijn, wier antwoorden nogtans te onbestemd en te zeer met elkander in strijd waren om zich van de vertakkingen der zamenzwering een volkomen denkbeeld te kunnen vormen.

Zoo veel schijnt zeker dat afgezondenen der legitimistische of Groothertoglijke partij, die nog niet allen in handen der justitie zijn, in last hadden een zeker aantal ontploffende bommen in het hotel Crocetta te werpen, waar de keur der Florentijnsche bevolking en de vreemde diplomaten op den nieuwjaarsavond vereenigd waren. Die poging had ten doel verwarring in het paleis van den gouverneur generaal te stichten en daarvan gebruik te maken om gevechten en wanorde in de stad te doen ontstaan. Eén uitzwerm moest den uitslag van het komplot aan de landbewoners bekend maken en benden gewapende boeren, die voor de zaak des Groothertogs gewonnen waren, stadwaarts doen stroomen, terwijl de herhaling van dit teeken eene beweging te Pisa en Sienna moest doen ontstaan, in welke beide steden sedert ook werkelijk arrestatien gedaan zijn.

Te Florence zijn veertien personen, allen uit de laagste volksklasse, in hechtenis genomen, de meesten weder vrijgelaten en de vier of vijf overigen waarvan de uitvoerders van den toeleg schijnen te wezen.

Dit dolzinnig plan heeft gelukkig geenerlei nadeelige uitwerking gehad. Slechts twee bommen zijn geworpen, maar, zoo onhandig dat zij, in stede van de vensters binnen te dringen, tegen den muur teruggekaatst, op den grond gevallen en daar gebarsten zijn. De ontploffing was zoo hevig dat men elders in de stad dacht dat een kanon tegen de Crocetta was afgeschoten. Twee andere bommen werden gevonden, dewijl zij die het werpen daarvan voorgenomen hadden ontvlugt waren.

Al de aanwezigen waren zeer verschrikt en eenige genoodigden bleven geheel van het bal weg, dat nogtans tot in den morgenstond werd voortgezet, maar natuurlijk den glans der ongestoorde vreugde had verloren. De gendarmes, linietroepen en nationale garde betoonden gelijken ijver. Des morgens ten 8 ure doorkruisten de patrouilles de straten nog, maar de rust is nergens verstoord.

— De deputatie, naar Parijs afgezonden om de vergunning des Keizers tot het oprigten van een marmeren standbeeld in het Corso Orientale alhier te erlangen, waartoe het gemeentebestuur volgens den uitdrukkelijken wensch van Koning Victor Emmanuel besloten had, is hier teruggekeerd en heeft die toestemming verworven.

RUSLAND.

PETERSBURG 11 Januarij. — Vorst *Baryatinski*, de held van den Kaukasus, is hier aangekomen en door den Keizer met groote onderscheiding ontvangen, wat vooral bleek toen deze, bij eene gehouden groote parade, zelf het bevel op zich nam en de troepen den Vorst voorbij trokken. Ook de overwinnaar bij Sveden, generaal *Jewdokimow*, bevindt zich hier. Overal in de straten ziet men de pelsmutsen des Kaukasischen legers. Vorst *Baryatinski* keert naar Tiflis terug, werwaarts hij tijdelijk door den generaal *Kotzebue* vertegenwoordigd wordt.

— Het dagblad van Kaluga meldt hoe *Schamyl* de tijding der onderwerping van *Mehemed Amin* en zijne bergvolkeren met levendige vreugde vernomen en uitgeroepen heeft: "Allah zij geloofd! Het bloed der menschen zal nu die landen niet meer rood verwen! Dank zij *Mehemet Amin*!"

— De commissie van redactie voor de zaak der lijfeigenen heeft nu tot het voorstel besloten dat de lijfeigendom wel in beginsel afgeschaft zal worden, maar dat tevens overgangsbepalingen zullen worden ingevoerd, volgens welke de vrijgelatenen nog negen jaren lang twee dagen 's weeks schatting aan hunne voormalige heeren betalen zullen.

— In het gouvernement Tambow sloeg een lijfeigene onlangs zijnen heer dood, omdat deze zijne bruid verleid had. Welligt wordt hij daarvoor tot levenslange straf in de bergwerken verwezen. In een soortgelijk geval handelde Keizer *Nicolaas* eens dus: het kind van een lijfeigene sloeg in het bosch een hond die hem aanviel met een stok, en werd door een troep honden, welke de landheer aanhitste, verscheurd, waarop de vader des kinds toesnelde en den heer doodsloeg. De Keizer vernam dit en zeide: "een hond moest den dood eens honds sterven. Ik zou eveneens gehandeld hebben." En de lijfeigene kwam met kortstondige opsluiting in een klooster vrij.

EGYPTE.

ALEXANDRIA 5 Januarij. — De heer de Lesseps is den 2den dezer alhier aangekomen. De plaatselijke gouverneur had in last hem een stoomschip aan te bieden, om hem in de tegenwoordigheid van den Onderkoning in Opper-Egypte over te brengen. De werkzaamheden aan het Kanaal van Suez worden met ijver voortgezet. Men bezigt daartoe de te Alexandria beschikbare werklieden, hetgeen de welvaart zeer bevordert.

— De vermindering van het Egyptische leger zou den 15 dezer aanvangen. De Onderkoning heeft zich met sommige, tot heden hem vijandige, bloedverwanten verzoend. — Er worden op groote schaal maatregelen genomen voor het doortrekken der Engelsche troepen, die den 12den alhier worden verwacht, om zich over Suez naar China te begeven. Deze troepen zullen een aanzienlijk materieel met zich voeren.

De officier, die door de Regering naar Frankrijk en Engeland was gezonden, om er de inrigtingen der marine te bestuderen, is den 30 December teruggekeerd. Zijn rapport zal worden medegedeeld aan eene speciale commissie, waaraan twee buitenlandsche officieren, met bewilliging hunner respectieve Regeringen zijn toegevoegd.

— De electrische telegraaf, die Engeland met Indië moet verbinden, is in de Roode Zee gelegd; men was gereed de lijn ook in de Perzische Golf neder te laten. De ondernemingen van den Cyclops zijn afgeloopen. Hierbij is voornamelijk het besluit der Engelsche Regering om deze telegrafische lijn door de Golf van Bengalen en over het schiereiland Malakka verder tot Hong-Kong te vervolgen. Men heeft dit besluit gedurende langen tijd een geheim gemaakt, maar het is thans vast bepaald. Wanneer de verschillende deelen der lijn zijn afgeloopen, zal men dus in 20 uren (alle omwegen en oponthoud daarbij medegerekend) te Londen en Parijs telegrafische tijdingen uit China kunnen ontvangen.

De Nieuwsbode.

[illegible] SHEBOYGAN, WIS. [illegible]

[illegible]

$2,00 per jaar, in vooruit betaling

WOENSDAG, 15 Februarij 1860.

DE VRIJE- EN DE SLAVEN-STATEN.

Het volgende is een uittreksel uit het tegenwoordig zoo veel gerucht makende Helper'sBoek. Naar hetzelve kunnen onze lezers oordeelen, of het wel zulk een vuil, oproerig geschrift is, dat alle weldenkenden ten diepste verfoeijen, als sommige Democraten, waarschijnlijk zonder het eens gelezen te hebben, beweren.

Het is eene aan elken verstandigen Zuidman wel bekende daadzaak, dat wij (de Zuidelijken namelijk) genoodzaakt zijn bijna elk artikel van nut en sieraad in het Noorden te gaan halen, van matches, schoenpennen en schilderijen af, tot katoenmolens, stoomschepen en beeldhouwwerk toe; dat wij geenen buitenlandschen handel hebben, geene vorstelijke kooplieden, noch achtingswaardige kunstenaars; dat wij, in vergelijking met de vrije Staten, niets bijdragen tot de letterkunde, de beschaafde kunsten en uitvindingen der eeuw; dat, uit gebrek aan voordeelige bezigheid te huis, groote getalen onzer ingeborene bevolking zich genoodzaakt zien naar het Westen te verhuizen, terwijl de vrije staten niet alleen het grootste gedeelte behouden van hen, die binnen hunne eigene grenzen geboren zijn, maar jaarlijks honderd duizenden vreemdelingen overhalen, om zich onder dezelven neder te zetten en te blijven; dat bijna alles, wat in het Noorden wordt voortgebragt gereedelijk koopers vindt, terwijl er te gelijker tijd geen gevraag is, zelfs onder onze eigene burgers, naar de voortbrengselen van zuidelijke nijverheid; dat, uit hoofde van het gemis van een geschikt handelsstelsel onder ons, het Noorden, langs den eenen of den anderen weg, de eigenaar van en beschikker over al onzen vlottenden rijkdom wordt, en dat wij van noordelijke kapitalisten afhankelijk zijn voor de noodzakelijke middelen om onze spoorwegen, kanalen en andere publieke verbeteringen daar te stellen; dat, als wij een vreemd land willen bezoeken, zelfs al ligt het regtstreeks ten Zuiden van ons, geenen geschikten weg vinden, om er te komen, behalve door ons naar eene noordelijke haven te begeven; en dat bijna al de voordeelen, die voortspruiten uit de ruiling van gemakken, uit de assurantie en scheeps kantoren, en uit de duizend en een industriele bedrijven des lands, het Noorden toevallen, en aldaar besteed worden aan de oprigting dier prachtige steden en verbazende kunstwerken, die de oogen van het Zuiden verblinden, en de voortreffelijkheid van vrije instellingen bewijzen!

Het Noorden is het Mecca onzer kooplieden, en daarheen moeten zij doen en doen zij twee bedevaarten in het jaar — eene in de lente en eene in den herfst. Alle onze handels-, werktuig-, fabrieks- en letterkundige-behoeften komen van daar. Wij hebben bijbels, bezems, emmers en boeken noodig, en gaan naar het Noorden; wij hebben schoenen, hoeden, zakdoeken, parapluies en zakmessen noodig, en gaan naar het Noorden; wij hebben huisraad, aardewerk, glaswerk en piano's noodig, en gaan naar het Noorden; wij hebben kinderspeelgoed, a b c boeken, schoolboeken, fatsoenlijke kleederen, machinerie, medicijnen, grafsteenen, en duizend andere dingen noodig, en gaan, om die allen, naar het Noorden. In plaats van ons geld te huis in omloop te houden, door onze eigene handwerkslieden, fabriekanten en arbeiders te begunstigen, zenden wij het alles weg naar het Noorden, en daar blijft het; het komt nimmer weder in onze handen.

Op de eene of andere wijze zijn wij elken dag onzes levens meer of minder aan het Noorden dienstbaar. In de kindschheid worden wij gebakerd in noordelijk muslin; later worden wij vest gehouden met noordelijke snuisterijen; in de jeugd worden wij onderwezen in noordelijke boeken; in de jaren van rijpheid maken wij onze dolle sprongen op noordelijken grond; op middelbare jaren putten wij onze rijkdommen, onze krachten en talenten uit, in het schandelijke beroep van onze afhankelijkheid aan onze kinderen en kindskinderen te vermaken, en, tot verwaarloozing van onze eigene belangen en de belangen van hen rondom ons, in het geven van hulp en ondersteuning aan elke afdeeling van noordelijke magt; in meer gevorderde jaren herstellen wij ons gezigt met noordelijke brillen, en ondersteunen ons in onze zwakte met noordelijke wandelstokken; in den ouden dag worden wij opgestopt met noordelijke medicijnen; en eindelijk, als wij sterven, worden onze zielloose ligchamen, gewikkeld in noordelijk linnen doek, op de baar uitgestrekt, in eenen noordelijken wagen naar het graf gedragen, met eene noordelijke spade begraven, en met een noordelijk plaatje in aandenken gehouden!

Doch het kan bijna niet mogelijk zijn meer te zeggen tot opheldering van deze onmannelijke en onnationale afhankelijkheid, die zoo in het oogvallend is, dat zij niet kan missen, zelfs door den zorgeloosten en oppervlakkigsten opmerker gezien te worden. De gansche wereld ziet, of behoort te zien, dat wij, uit een handels-, werktuigkundig-, fabrieks-, financieel-, en letterkundig oogpunt beschouwd, zoo hulpeloos zijn als schootkinderen; dat, in vergelijking met de vrije staten; onze landbouwhulpbronnen grootelijks overdreven, misverstaan en verkeerd bestuurd worden; en dat, in plaats van onder ons zelven eene verstandige politiek aan te kweeken van wederkeerige hulp en medewerking ten opzigte van personen op zich zelven, en van zelfvertrouwen ten opzigte van het Zuiden in het algemeen, in plaats van steun en aanmoediging te geven aan de industriele ondernemingen, onder ons ontworpen, en in plaats van onze eigene Staten, steden en towns op te bouwen, te vergrooten en verfraaijen, hebben wij onze zelfstandigheid in het Noorden verspild, en vergrooten en versterken dagelijks dezelfde magt, die ons thans zoo volkomen onder den duim heeft. Het blijkt dus, uit de voorgaande statistieken en bewijsstukken, dat het Zuiden, eens grooter dan het Noorden in bijna al de veredelende najagingen en toestanden des levens, ver achter zijnen mededinger is gebleven, en nu meer voorkomt als afhankelijk van een moederland, dan als de gelijke bondgenoot van vrije en onafhankelijke Staten. De orde onzer taak volgende, is de naaste pligt, die op ons rust, de oorzaken na te sporen, die hebben saamgespannen, om deze gewigtige verandering te weeg te brengen, en de redenen op te geven, gelijk wij die verstaan, waarom het Noorden het Zuiden is vooruitgestreefd.

(Wordt vervolgd.)

SHERMAN EN SMITH. — Wij lezen in de "Hollander" van den 8den dezer het volgende:

"In plaats van Sherman, is nu Mr. Smith de door de Democraten voorgestelde persoon — * — * — * — Deze heer is geen man, die het oproerig Helper Boek onderteekend heeft, maar, naar men ons zeide, een conservatief Whig in beginsel, — * — * — * — Geene wonder het ons verwonderen, of eerstdaags vernemen wij: "Mr. Smith is verkozen." Moge het zoo zijn, en worden er zaken gedaan!

Waarlijk onze confrater schijnt zoo geheel met blinden ijver bezield, dat hij den bal geheel misslaat, en wij kunnen ons het genoegen niet ontzeggen, van hem eenige teregtwijzingen te geven.

Vooreerst is de uitdrukking "in plaats van Sherman, is nu Mr. Smith de door de Democraten voorgestelde persoon," zoowel wat Sherman als Mister Smith betreft geheel bezijden de waarheid. Sherman was de candidaat der Republikeinen, hoe konden dus de Democraten iemand in zijne plaats voorstellen? Of moest het weglaten van Mr. voor den naam van Sherman (het valt onzen confrater misschien zwaar eenen Republikein Mister te noemen,) het duistere van deze uitdrukking wegnemen? Toen de heer Sherman zijnen naam als candidaat voor Spreker van het Huis van vertegenwoordigers der Ver. Staten introk, werd de Republikein Pennington in zijne plaats voorgedragen, en geen Democraat, laat staan van een Know Nothing.

Doch van eenen ernstiger aard is de, of opzettelijke, of uit onbekendheid met de zaak voortspruitende, bewimpeling der waarheid, namelijk de bewering, dat Smith door de Democraten is voorgesteld, daar het zeer goed bekend is, dat Mr. Smith, van Zuid Carolina, als een Zuid Amerikaan (dat is Know Nothing,) tegen over eenen Democraat, als candidaat voor Spreker verkozen werd, en door Mr. Mallory, een Zuid Amerikaan, als candidaat van de zuid amerikaansche caucus werd voorgesteld. En verder is het zeer wel mogelijk, dat onze confrater van de *Hollander* ter goeder trouw zegt, dat, naar men hem zeide, Mr. Smith een conservatief Whig is; maar zeker is het, dat de democratische bladen hun uiterste best doen, om te verbergen, dat de *vijf en tachtig* Democraten in het Huis zich door *dertig* Know Nothings laten omsingelen en vangen, en met hen in een ligchaam voor den Know Nothing Candidaat gestemd hebben. Te vergeefs is het dat zij beweren, dat Mr. Smith ten sterkste ontkend heeft, met de Know Nothings order of hare grondbeginselen in verbindtenis te staan; want het is openlijk bekend, dat hij geweigerd heeft eenige vragen daaromtrent te beantwoorden, en dus hebben de Democraten, gelijk de *Milw. Sentinel* zegt, door Mr. Smith te ondersteunen, wezenlijk de Know Nothing grondbeginselen goedgekeurd, die hij vertegenwoordigde, en duidelijk de schijnheiligheid en nietigheid van hunne gewaande vijandschap tegen de Dieven lantaren Partij bewezen.

Gelukkig is de den landverhuizers zoo zeer vijandige wensch van onzen confrater, dat Smith verkozen zoude worden, niet vervuld en is er iemand tot Spreker verkozen, die vrij is van alle Know Nothing smetten.

Intusschen, de Redacteur van de *Hollander* moge, om bijzondere redenen waarschijnlijk, zulk een hardnekkige partijman zijn als hij wil, hij moet ons niet kwalijk nemen, dat wij de vastheid of liever, het geheel bestaan zijner grondbeginselen in twijfel trekken.

TER NAAUWERNOOD VRIJ GEKOMEN. — Een correspondent van de Milwaukee *News* zegt, dat, in den jongsten langdurigen strijd in het Huis, onze LARRABEE "ter naauwernood is vrij gekomen van Spreker te worden." Wij weten niet welk gewigt aan het berigt van den correspondent te hechten, die wel, wat weten wij het, Mr. LARRABEE zelf kan zijn. Wij weten ook niet hoe *ter naauwer nood* het vrijkomen was; doch als er gevaar dreigde, dan wenschen wij het land geluk, dat ter naauwernood is vrij gekomen, en niet Mr. LARRABEE.

"De man herstelde van de beet —
Het was de hond die stierf."

Mr. LARRABEE's kans, als hij ooit kans had, hing ongetwijfeld van de dankbaarheid der Zuidelijke Know Nothings af, wier candidaat hij zoo hartelijk ondersteunde. Als de rest van zijnen ambtstijd met zulk eenen aangenamen tegenspoed gestreden is, als de eerste twee maanden hebben opgeleverd, dan zal hij tot zijne constituenten terugkeeren, met eene onbetwistbare aanspraak op herkiezing — der ingeborene amerikaansche stemmers van zijn district.

LIRUM LARUM! — Al dat hevige stormen en razen van de te Washington vergaderde menschelijke winhoozen beschouwende, die het gedurende de laatste twee maanden zoo druk hebben gehad, dan denken wij somtijds dat nuchtere menschen in andere werelddeelen moeten denken, dat wij de grootste gekken van het heelal zijn. Wij ondergaan geene nationale verliezen; geen hongersnood, oorlog of pest bezoekt ons; niets hindert ons; — slechts John Brown ging verleden najaar met een en twintig man te gronde, op eene ongepaste en ondoenlijke boodschap; Bowman Helper schreef een boek; Wm. Seward, vroeger schoolmeester in Georgie, heeft verklaard dat slavernij en vrijheid niet goed in een en hetzelfde gareel trekken; er loopen negers weg en Yankees zeggen, dat zij hen niet willen vangen. Dit is de gansche geschiedenis van onze bestaande rampen. Dit is de gansche slotsom van al het razen en tieren van onze schreeuwende onruststokers in het congres en de pers.

MONSIEUR SOULOUQUE, hoe hij is en eet, kleedt en leeft. — Zijne keizerlijke Ex Majesteit van Haijti, Monsieur Soulouque, woont tegenwoordig in Jamaica. Hij leeft zeer comfortable, in de Kingstraat, te Kingston, ofschoon zijn huis slechts met moeite toegankelijk is en zijne "cidevant" doorluchtige gemalin zelf voor zijne bewassching zorgt. Daarvoor is zijn linnengoed ook het best gesteven en gestreken en heldorst witte op het gansche eiland. Zijne kleeding daarbij is steeds glimmend zwart en voornamelijk zijne handschoenen zijn onberispelijk. Hij spreekt slechts fransch en staat nog altijd zoo op etiquette, als geen ander doet. De meeste beminnenswaardigheid ontwikkelt hij en den meesten tijd brengt hij door — bij het eten, wanneer hij meestal galant tegen zijne waardin wordt. — In de open lucht te wandelen, daar houdt hij niet van, omdat zijne verschijning steeds de aandacht trekt en eene menigte Kreolen in de nabijheid zijns persoons lokt. In het begin geloofde hij altijd, dat zij het op zijn leven gemunt hadden en ging terstond met de hem onderscheidende dapperheid op de vlugt. Thans is hij niet meer geheel zoo schuw. Overrijk is hij naar men bespeuren kan niet, en alle eerzuchtige plannen schijnt hij bepaald opgegeven te hebben.

Moge hem de ballingschap ligt worden en een regt lang goed doen van zijn buikje gedoogen.

NOG EEN WOORDJE.

Ik moet bekennen, dat ik in mijnen ijver voor de goede zaak, een weinig te ver gegaan ben, en door het bezigen van een paar onvoorzigtige woorden, den schijn op mij zou kunnen laden dat ik om de Hoogeschool te Milwaukee te *stichten*, die van Michigan in een slecht licht zou willen plaatsen. Ik heb vernomen dat de zoon van onzen leeraar geen honger lijdt, en dat de Hoogeschool in Michigan den druk zoo wat te boven is. — Het schrikbeeld van een hongerige student had zich stoodanig van mijne verbeelding meester gemaakt dat ik voor mijnen geest niets anders zag dan eene zaal vol teringachtige jongelingen, met holle oogen en bleeke ingevallen kaken, met het hoofd in de magere handen geleund, geesteloos starende op een half opgeknaagd Look, te midden van eene akelige stilte, alleen nu en dan afgebroken door de vraag: Hoe is het broeder? en het antwoord, Honger, broeder! Honger! en daarop de uitbarsting van den kreet, door allen geslaakt: Brood! geef ons brood! brood!!*

Ook ten opzigte van de kramppijnen heb ik een misslag begaan. Niet de daar vermelde persoon heeft daaraan geleden, maar wel eene andere, wier naam ik om des lieven vredes willen zal verzwijgen, maar dat er kramppijnen geweest zijn, dat houd ik staande, al zou de gansche stad mij voor een leugenaar uitmaken.

De lezer moge mij mijne geestverwarring ten goede houden, mijn geest is zwak en heeft ook onder de verwarring en beroeringen veel geleden, die rondom mij plaats vinden. En als de Hoogeschool er niet door komt, en als Ds. B. dien nieuw gekozen kerkenraad aanneemt, ja dan vrees ik voor mijn arm hoofd en dat van mijnen geliefden Herder.

Milwaukee, 10 Febr. 1860

Broeder Cornelis

*) Eene fikse snede huisbakken brood, met een kwart duim dik versche grasboter er op en echte leidsche dubbelgekruide kaas .... Och .... Och! .... "In 't vaderland is niets te verdienen — Overal" — maar een schrale maaltijd met vrede is beter dan een gebraden os met twist daarbij. — Wij tarten thans iedereen uit, om onze gedachten te analiseren. — *Red. Nieuwsbode.*

(Ingezonden.)

Daar het mijn werk niet is, om in het publiek te schrijven, kan ik toch niet nalaten, na onderscheidene stukken gelezen te hebben, ook het mijne er van te zeggen, hoe wel ik geene woorden van wijsheid en zulke schoone gaven bezit als de heeren Justus Kiezel en broeder Cornelis, hoop ik dat de eenvoudige lezer mij in mijne onwijsheid en onsierlijkheid wil dragen. De heeren des kerkenraads zijn listig, (zoo men zegt) maar hebben het toen eindelijk moeten opgeven, gelijk gebleken is in de laatste vergadering, gehouden den 8 Febr. l.l. Nadat die booze geest voor twee derde overwonnen was, hebben zij dan ook de victorie behaald en eenen nieuwen kerkenraad verkregen, en hebben Mr. E. J. Willemsen met 8 stemmen, en Mr. Davelaar met 1 stem meerderheid tot Ouderlingen, en Mr. L. P. de Noyer en J. Guequierre, elk met 6 stemmen meerderheid tot Diakenen verkozen, behalve dat de broeders E. R. E. Jansen, en J. Vervenne tot Ouderlingen en A. Hesselink, en H. Heine tot Diakenen herkozen zijn.

Dus juist geschikte mannen. O. wat ben ik verheugd, dat der Gemeente eindelijk is regt gedaan; want die zullen nu de Gemeente leiden en besturen naar Gods wil, met de oude herkozen kerkenraadsleden, die nu welligt van den ouden zuurdesem gezuiverd zijn.

Dat Mr. D. een mensch is, die alrede als Ouderling gediend heeft in Town Holland, Sheboygan County, en daar werkzaam geweest is, om Gods gemeente te bouwen (of liever) te verbreken, en daar gelaten heeft bij zijn vertrek naar Milwaukee, is hier ook zeer goed bekend. Hier heeft hij het tot nogtoe niet veel beter gemaakt. Vroom praten moet met vrome daden gepaard gaan. Is er overgegevenheid aan God en zijne dienst? Is er goede getuigenis van binnen en van buiten? Worden de onderlinge bijeenkomsten niet nagelaten? Behartigt hij het welzijn der gemeente? Of heeft hij gediend tot verbreking om het kwaad mijlen ver te verspreiden? Doch genoeg .... Mr. W. is een mensch die gaarne geeerd wordt, en eigenzin en wil is daar op den troon, waar iemand zich zelven niet kan regeren. Zullen zoodanigen de gemeente Gods regeren? —

Mr. de N. is een man, zeer bedaard, standvastig, onbewegelijk, *als de wind*, die van daag dus en morgen zoo waait; die ook alrede te kennen gegeven heeft, dat hij het beroep zal aannemen en zich aan de voetbank zal plaatsen. (van wien weet ik het), doch vergeet, dat hij, toen er eens op zijne verkeerde handelwijze gewezen werd en men hem schuldbekentenis afvorderde, zeide, dat men hem eer aan den galg zou zien hangen. —

Mr. Guequierre is een fatsoenlijk man. Hij heeft ook als Diaken gediend in ons oude vaderland. Of hij een levende steen van het Gods gebouw is weet ik niet: God weet het. Vertooning is geen wezen; doch ik vertrouw wel, dat hij bekwaam is om de aangelegenheden der armen te bezorgen, en niet toe te laten, dat er eenige verwonkering zal plaats hebben.

Als zij nu tot hun lang verlangde post mogen verwaardigd worden, dan hoop ik dat zij tot heil en zegen der Gemeente mogen verstrekken. — Dezen gunstigen uitslag hebben wij welligt te danken aan de trouwe waarschuwing gedaan door Justus. De opmerking gedaan door Kiezel schijnt mij toe, als of hij zich met zaken bemoeit, die ik van een man met redelijk verstand begaafd niet verwacht had. Staat hij op een regt standpunt, dan zal hij in zijnen kring werk genoeg vinden. Zoo niet, dan geldt hem het woord, medicijnmeester genees u zelven, en ik zou hem raden, "schoenmaker houd u bij uw leest."

Wie Broeder Cornelis is, weet ik niet. Zeker niet van diegenen, tegen welke hij zijn duivelsch venijn uitspuwt. Hij kan geen vriend zijn van hen, die God en zijne waarheid beminnen, daar hij Gods woord en verordeningen gebruikt, om eene opeenstapeling van schimp- en spotredenen aan den dag te leggen, en betoont daardoor juist wie en wat hij is, en door wien hij zich laat gebruiken om Gods volk te beroeren. Zijne mede deelgenooten de muren van Jeruzalem te helpen bouwen, ik geloof wel, kon dit met truweel, kalk en steen gedaan worden, dat hij dit voor een goed daggeld doen zoude. Welligt zoude hij dan ook de Hoogeschool helpen bouwen, zooals dat gewoonlijk gaat, liever wat halen dan brengen.

Hoewel vriend C. den schijn aanneemt, als of hij nagenoeg de kerk alleen gebouwd had, is dit toch maar schijn, want gewoonlijk, als er in eene vergadering van geld gesproken wordt, is het als of zij door hevige kramppijnen aangevallen worden en moeten dan oogenblikkelijk het gezelschap verlaten. Doch genoeg van dezen spotter. — Hierin is mijn troost, dat de zulken eenmaal door Gods regtvaardig oordeel hun loon zullen ontvangen. —

Dat de Leeraar op dit oogenblik vrucht van zijnen arbeid ziet, dat doet niets ter zake. God heeft hem gelast te maaijen maar hij behoeft geene rekening te doen, hoe het volk daarmede handelt: dat hij tot zegen voor ouden en jongen geweest is, is onwedersprekelijk. Daarvan zijn de kennelijkste bewijzen in ons midden. Doch spoed maar voort; maar weet dat God zelf zegt, "die mijn volk aanraakt, raakt mijn oogappel aan."

Een Stampert.

Milwaukee, 10 Febr., 1860.

(Ingezonden.)

Och 't is beklagenswaard, dat nu in deze tijden
Een vuil en stinkend kwaad zich overal verspreidt;
Ik meene d' achterklap, gebroed uit nijdigheid,
Waardoor veel buiten ro'en hun evenmensch bestrijden.

Dit duivelsch zaad, dat bloeit in 't hart van vele lieden,
Dit snood en helsch venijn, dat op haar tonge leidt,
Met schijndeugd vaak gepronkt, zeer glad dan henen weidt,
En schendt een vrome ziel, die dit niet kan ontvlieden.

Het allersnoodste beest, dat meest fenijn uitschiet,
Dat kwetst maar met vergift hetgene dat het ziet;
'sMensch lastertonge kan 't geen bij niet ziet ook zaken,
Die 't heimelijkst venijn, gelijk een kanker eet,
En schendt des vromen faam, die dikwijls voelt nog weet,
Die moest ook, buiten schuld, dit helsch venijn meê smaken.

O 't is mij blijdschaps stof, dat ik 't meê moet lijden,
Hetgene dat mijn Heer en Meester leeft gezeid,
Te zijn het regte lot, dat hun is weggeleid,
Die onder zijne vlag en zijn banier strijden.

Lijdt iemand achterklap van onbe[illegible] achte lieden?
Hoe gaat hij achter 't lam det hem ten hemel leidt!
En 't is dan niet om niet, dat bitse nijdigheid
Iets heerlijks in hem vindt, 't geen mij niet kan ontvlieden.

Dat nijd en achterklap dan vrij haar pijlen schiet,
Des ben ik wel getroost: waar nijd is daar is iet,
Waar die mij nijdig is niet ligt zal toe geraken.

Die beker schenkt mijn Heer van elk die met hem eet.
Ik drink hem gaarne uit: vermits ik zeker weet
Dat zijne bitterheid op 't laatst nog zoet zal smaken.

Milwaukee, 10 Febr., 1760. D.

De brief van den Paus aan Keizer Napoleon *III.*

Reeds was op gezag van de *Morning Post* gemeld, dat de Paus een brief had geschreven aan keizer Napoleon, waarin deze als voorwaarde tot zijne toetreding tot het congres stelde de erkenning van de integriteit des pauselijken grondgebieds door de Mogendheden, zoo als dit bij de traktaten van 1815 is vastgesteld, en dat de Keizer dit met eene weigering had beantwoord. De officiële *Moniteur* licht ons thans ten aanzien van dat gewigtige punt nader in. De Paus heeft namelijk eene rede gehouden tot den opperbevelhebber der fransche troepen te Rome, den generaal *Goyon*. Wat in die rede gezegd is, meldt de depêche niet; maar de Keizer heeft den 31sten December jl. een brief geschreven aan het opperhoofd der Katholijke kerk, terwijl de *Moniteur* er bijvoegt, dat de Paus waarschijnlijk zijne rede niet zou gehouden hebben, indien hij toen reeds met den inhoud van den keizerlijken brief bekend ware geweest.

Wat nu die rede van den Paus aangaat, die gehouden is bij gelegenheid van den nieuwjaarsdag, deze wordt in het officiëel orgaan van Rome medegedeeld. Na de gebruikelijke dankbetuiging voor de gelukwenschen, door den generaal *Goyon* uitgebragt, zei de Paus: "dat hij den Almagtige bidt om zijne zegeningen en zijn licht overvloediglijk uit te spreiden over het verheven hoofd van het fransche leger en de natie, opdat hij, aldus voorgelicht, veilig zijne moeijelijke loopbaan kunne bewandelen en het valsche mogeerkennen van zekere grondbeginselen, die in de laatste dagen verkondigd zijn in een geschrift, dat een gewrocht is van huichelarij en overvloeit van tegenstrijdigheden. Wij hopen, dat hij door dat licht, laat ons liever zeggen, wij zijn overtuigd, dat hij, aldus voorgelicht, de beginselen, in dat geschrift uiteengezet, zal veroordeelen, en wij hebben die overtuiging te eer, daar wij reeds voorlang in het bezit zijn van eenige documenten des Keizers, welker inhoud eene veroordeeling is dier beginselen."

Na deze woorden gaf de Paus de gewone heilwenschen te kennen voor den Keizer, de Keizerlijke familie en geheel Frankrijk.

Een later nummer van den *Moniteur* deelt nu ook den bovenbedoelden brief des Keizers mede, waarin men het volgende leest:

"Onder de gewigtige redenen, die geleid hebben tot het sluiten van den vrede, moet ook de vrees gerangschikt worden, dat de revolutie grooter uitbreiding zou bekomen. Indien de Paus, overeenkomstig 's keizers voordeeling, er in toegestemd had, om in de Romagna den afzonderlijk administratief bestuur in te voeren en bereid was aldaar een leek als gouverneur te benoemen, dan zou dat gebied onder zijn gezag teruggekeerd zijn. Ongelukkiglijk heeft de Paus daartoe geen toestemming gegeven en is hij dan ook onmagtig geworden, om de vestiging van een nieuw regeringsstelsel aldaar tegen te gaan. Het congres zal nu bijeenkomen. De Mogendheden zullen de onbewistbare regten van den Paus op de Legatiën niet miskennen; niettemin zullen zij waarschijnlijk niet de toevlugt nemen tot gewelddadige middelen, om deze weer tot onderwerping te brengen, omdat men alsdan nog voor geruimen tijd dat gebied door militairen zou moeten bezetten. Zoodanige bezetting zou slechts strekken, om den haat gaande te houden en de verbittering, de malaise en de vrees voort te planten. Daarom vond de Keizer, dat de met de belangen van den H. Stoel meest overeenkomende oplossing daarin gelegen is, dat de Paus afzag van het behoud dier opgestane provinciën. Indien de Paus voor de rust van Europa dit offer brengt en ophield aanspraak te maken op provinciën, die sedert 50 jaar zooveel ongelegenheden aan zijne Regering veroorzaakt hebben, dan waarborgen hem de Mogendheden het behoud van het overige romeinsche grondgebied, waar — de Keizer twijfelt daaraan niet — de orde onmiddelijk zou terugkeeren.

"Op die wijze", aldus eindigt de brief, "zou de Paus den vrede voor lange jaren in het dankbare Italië verzekeren en in het vreedzaam bezit blijven van zijn overig grondgebied. Ik doe een beroep op uwen ijver voor de Katholijke godsdienst, en geef nog, voor dat het congres bijeenkomt, zonder terughouding mijne meening te kennen. Ik verzoek tevens den Heiligen Vader te gelooven, dat zijn besluit in niets de gedragslijn, welke ik ten zijnen aanzien gevolgd heb, zal doen veranderen".

De *Morning Post*, lord *Palmerston's* organn, zegt in het hoofdartikel, waarin een eene vroegere depêche, rakende den brief van den Paus, was ontleend, o. a. "Te Parijs is de wind omgeloopen, en deze verandering der politieke weêrsgesteldheid is voor Oostenrijk onaangenaam, maar belooft veel goeds voor het Italiaansche volk. De politieke kwakzalvers, welke nog altijd priesterdwang en wapengeweld als geneesmiddel voor ieder geval van nationaal misnoegen voorschrijven, zien voorzeker met diepe smart, dat Rome en Oostenrijk geene vrijheid zullen hebben, om dat bij Midden-Italië reeds zoo dikwerf en zoo vruchteloos aangewende middel nogmaals te gebruiken. De tijdingen uit Rome geven een klaar denkbeeld van de hooggaande oneenigheid, welke, gelijk wij reden hebben te denken, tusschen het pauselijke en het fransche gouvernement bestaat; immers, zoo de berigten die ons geworden na rigten juist zijn, heeft de Paus een schrijven aan keizer *Napoleon* gerigt, waarin hij verlangde, dat aan Rome het behoud van zijn wereldlijk gebied, zoo als het door de verdragen van 1815 is omschreven, door al de Europesche Mogendheden gezamenlijk zou worden gewaarborgd, onder verklaring, dat hij aan het congres niet zou deelnemen, indien dat verlangen niet werd ingewilligd.

"Naar gemeld wordt, heeft de Keizer der Franschen in zijn antwoord aan den Heiligen Vader, dat op Vrijdag jl. te Rome moet aangekomen zijn, het aanzoek van den Paus bepaaldelijk afgewezen, onder verklaring, dat het hem volstrekt onmogelijk was zijne invloed tot aanbeveling van zulk een voorstel bij de andere Mogendheden van Europa aan te wenden, daar bij voornemens was het in de brochure voorgeslagen plan in het congres te berde te brengen. Misschien was het de ontvangst van dit antwoord op Vrijdag morgen, wat aan Zijne Heiligheid aanleiding gaf, om in eene dien eigen dag gehouden vergadering van kardinalen, gelijk een telegram verzekert, te verklaren, dat hij zich eer aan ballingschap, ja, aan den martelaarsdood zou onderpen, dan de regten der kerk prijs te geven."

(Ook anderen verzekeren, dat de Paus de voornaamste leden van het kardinaals-collegie heeft verklaard, dat hij de hem door God toevertrouwde taak nooit zou verzuimen, en dat hij eerder, even als zijn voorganger *Pius VII*, in ballingschap, ja, den marteldood zou ondergaan, dat hij eer op het Vaticaan wilde sneven, dan voor de revolutie te vlugten. Van Frankrijks zijde wordt alle moeite gedaan, om Zijne Heiligheid te overtuigen, dat hij in Rome volkomen veilig is, maar zijne waardigheid in de weegschaal zou stellen, indien hij de vlugt nam.)

DE COLORADO WOESTIJN. — Westelijk van den Colorado tot aan de San Bernardino bergen, en van de grenzen van Beneden Californie tot ver naar het noorden, breidt zich deze ontzettende woestijn uit, de schrik der landverhuizers, die met hunne vermoeide dieren van het oosten bij de grenzen aankomen. De weg is bedekt met doode dieren, gebrokene wagens, weggeworpen pakkaadje. Twee, drie ellendige boomen, met weinig, slecht lauw water, dat zelfs een half van den dorst versmacht muildier naauwelijks gebruiken kan, maken de eenige afwisseling uit. Zelfs de overland route heeft eenen omweg over het gebied van Beneden Californie moeten maken, om deze woestijn te vermijden. De hitte in het gloeijende zand is vreeselijk. De gansche woestijn ligt niet alleen lager als het waterpas des Colorado's, maar zelfs van 50 tot 100 voet lager, dan de oppervlakte der zee.

Zij was vroeger duidelijk een gedeelte der golf van Californie, van welke zij door vulcanieken invloed, of door ophooping van drijfzand werd afgescheiden. Het water verdampte toen later, en liet niets dan eene woestijn achter. En toch bevinden zich in dezelve ook eenige stroken vruchtbaar land, die slechts bewatering noodig hebben, om vruchtdragend te worden.

Als de Colorado hoog staat, zijpelt deszelf water door het zand aan den westelijken oever, en loopt door het bed van "New River" westelijk en noordwestelijk naar de Woestijn, waar het zich in het zand verliest. Daar het land lager dan de Colorado ligt, zoo is het uit deze gemakkelijk te bewateren, en kon daardoor spoedig in eenen weligen tropischen tuin veranderd worden, terwijl er tegenwoordig niet eens eene hagedis leven kan. Met het ontstaan, van bosschen, zou er ook menigvuldiger regen voorkomen.

De laatste Wetgeving van Californie heeft besloten, de Vereenigde Staten te verzoeken, deze woestijn aan Californie af te staan, onder het beding, dat het water op dezelve leidt. Tegenwoordig maakt zij eenen slagboom uit tegen alle verkeer. Men denkt dat het Congres dit verzoek niet zal afslaan.

DE KRACHT DER LIEFDE. — De couranten meldden onlangs, dat de beroemdste leelijkerd, *Julia Pastrana*, de vrouw met den baard, op reis in de omstreken van Sebastopol gestorven is. Onlangs vernam de *Breslauer Zeitung* daarvan het volgende, dat de oorzaak haars doods — *ongelukkige liefde* was geweest. De rampzalige kreeg eene hevige genegenheid voor eenen Engelschman, die haar te Sebastopol bezocht en zich meermalen met haar onderhouden had. Toen de geliefde haar had uiteengezet, dat hare monsterachtige leelijkheid elke liefdesbetrekking tusschen hen onmogelijk maakte, nam zij op zekeren nacht het besluit, om zich mooijer te maken, zich den baard af te snijden. Haar eigenaar mishandelde haar daarvoor, en de Engelschman vond haar zonder baard nog afschuwelijker dan voorheen. Na eene verongelukte poging om zich het leven te benemen, stierf zij van zwaarmoedigheid.

EEN INDIAANSCH MEISJE IN EENE HARER VROLIJKE BUIJEN. — Indiaansche meisjes moeten, na den hedendaagschen trant, een bijzonder vrolijk humeur hebben, als zij beschonken zijn. De *North Star*, te Hudson, Wis., deelt het berigt mede, hoe eene schoone Hiawatha, in de nabuurschap der bronnen van de Apel Davies, alwaar verscheidene vlothoutlieden (*lumberman*) aan het werk waren, smoordronken werd, en in dezen toestand haar man (*zij had* eenen man) haar wilde regeren, waarop zij een mes greep, en zonder verderen omslag vrij onbetamelijk op haren heer en meester lossneed. Daar het mes verscheidene edele deelen trof, werd de dappere op den grond nedergestrekt, en zijne "vrouw" *sneed hem*, met eene woestheid, van welke wij zelden of nooit de wedergade hebben gehoord, *open, en was bezig het hart uit zijne borst te rukken*, toen verscheidene aanwezige inboorlingen, die onverschillig hadden toegezien, thans tusschen beiden kwamen, het hart weder op zijne plaats bragten en de vrouw er van lieten ophouden. Der moordenaarster zal niets gedaan worden als haar de wraak niet treft van de bloedverwanten des vermoorden. Wij vernemen ook dat daar ergens een andere Indiaan, eene week of twee geleden, in een gevecht gedood is.

HOE DE CHINOCK INDIANEN DOEN. — Een man, die boven bij de Chinock Indianen geweest is, zegt een brief uit San Francisco, heeft ons eenige berigten aangaande hunne zeden en gewoonten medegedeeld. Hij zegt, dat zij, als een zieke Indiaan door den medicijnman wordt opgegeven, terstond overgaan tot hem te begraven. Het helpt niet er leven om te maken: zij moeten hem onder de aarde stoppen. Hij zegt, dat zij eenen ouden kerel naar buiten bragten, hem ten spijt zijner worstelingen begroeven en toen weggingen. Den volgenden morgen kwam mijn heer de Indiaan weder voor den dag. Hij was er uit *gescharreld*, en bevond zich, volgens de laatste berigten, zoo wel als ooit. Hoe vele arme drommels er uit zouden scharrelen, als zij konden, is eene zaak van zware gissing.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

CLEVELAND, 1 Febr. Voor ongeveer 27 jaren huwde een verstandig jongmensch met een duitsch meisje uit Rochester, New York. Voor zijn huwelijk was hij met eenen hem onbekenden gelukzoeker in eene naauwe vriendschapsbetrekking geraakt en spoedig na zijne bruiloft werd hij van vervalsching verdacht. De verdenking was zoo sterk, dat hij vlugten moest.

Zijne jonge vrouw vernam niets meer van hem; een jaar na de bruiloft werd zij moeder van een beeldschoon meisje. Toen dit zes jaar oud was, stierf de moeder, nadat zij nog op haar doodbed haar kind aan eene bevriende duitsche familie tot verdere verzorging had overgegeven. Deze familie trok hierheen, en het meisje was toen zeven jaren oud. Doch toen haren pleegouders eene erfenis in het koningrijk Hannover was toegevallen, keerde deze naar het oude vaderland terug. Het hun aanvertrouwde kind, welks doopnaam Christina was, kwam toen in het huisgezin van eenen braven duitschen burger alhier, met name Klingenseifer, die het kind aannam, en eene goede opvoeding gaf, zoodat het tot eene hupsche en verstandige jongvrouw opgroeide.

Ongeveer 6 weken geleden kwam er een heer van Sonora, in Mexico, hier aan. Toen de heer Klingenseifer onder de aangekomene hotelgasten den naam des vreemdelings op de lijst zag, zocht hij hem op, om naar zijnen, Klingenseifers namelijk, broeder te vernemen, die te Sonora woonde. De vreemdeling was met Klingenseifers broeder zeer naauw bevriend en geraakte ook met den broeder alhier op eenen zeer gemeenzamen voet. Hij bezocht den laatsten in zijne woning, en leerde ook de jonge Christina kennen. Na eene kennismaking van eenige weken, hield hij om hare hand aan, en verkreeg het jawoord. Hij had verscheidene jaren te Sonora gewoond, en was om zijne vrijzinnige grondbeginselen door den Gouverneur verbannen. Dit alles kon hij schriftelijk bewijzen. Zijne financiele omstandigheid stonden op eenen goeden voet.

De echtvereeniging des bruidpaars werd op verleden Maandag vastgesteld.

Terwijl hij den vorigen Zondag de jonge uitverkorene bezocht, viel hem eenen gouden ring, die zij juist aan den vinger had, in het oog. Op dezen ring bevond zich het miniatuurportret eener vrouw.

"Wie is deze dame?" vraagde de bruidegom.

"Mijne overledene moeder," luidde het antwoord.

De bruidegom zag het meisje verbaasd aan, en werd toen doodsbleek. Zijne bruid was zijne bloedeigene dochter, en het portret op den ring was het evenbeeld zijner vroeggestorvene vrouw.

Een goedgunstige beschermgeest bewaarde hem nog te regter tijd voor het ontzettende lot van eene echtvereeniging met zijne eigene dochter. In plaats van de bruiloft werd er nu een vrolijk huiselijk feest gevierd.

Te Rochester bevond hij, dat zijne onschuld in de klagt wegens vervalsching spoedig na zijne vlugt was bewezen geworden, doordien de werkelijke misdadiger de vervalsching bekende.

Vader en dochter willen zich met elkander in eenen der westelijke Staten nederzetten.

NEW YORK, 4 Febr. Heden werden drie andere lijken uit de puinhoopen van den Elm straat brand gehaald. Men geloofde dat zij van juffrouw Storck en hare twee kinderen waren. Het gansche getal der omgekomenen en vermisten is tot dusver 17.

Bothma, een der gewonden, overleed gisteren avond in het gasthuis. De overige acht gewonden zijn daar nog en zullen, denkt men, herstellen.

Uit de puinhoopen van de hoedenfabriek, te Brooklyn, werd heden nog een ander lijk gehaald, dat van Michael Kuhn. Een brandspuitgast wordt nog vermist en men denkt, dat hij onder de puinen lag. John Gallagher, een der gewonden, ligt in het gasthuis te sterven. De andere gewonden zijn aan de beterhand.

WASHINGTON, 4 Febr. — Een aantal Democraten uit Kansas, die zich hier bevinden, hebben met de zuidelijke Democraten in het Congres onderhandeld, en zijn voornemens de toelating van Kansas in de Unie met de Wyandotte Constitutie toe te laten, de grenzen zoo veranderende, dat Pike's Peak en een gedeelte van Nebraska, ten zuiden der Platte rivier, er door wordt ingesloten. Deze verandering aan eene stemming van het volk van Kansas te onderwerpen; en als zij bekrachtigd wordt Kansas als Staat toe te laten, door afkondiging van den President.

Hon. Marcus, J. Parrott, Gen. Pomeroy, Regter Army en andere Republikeinen uit Kansas zijn hier. Zij staan op de toelating van Kansas onder de Wyandotte Constitutie, zonder eenige verandering.

LEAVENWORTH, Kansas, 4 Febr. — Een wetsontwerp, dat de slavernij afschaft, is in overweging geweest, doch er is nog geen bepaald besluit deswege genomen.

Martin F. Conway, verkozen Congreslid onder de Wyandotte Constitutie, is eenige dagen geleden naar Washington vertrokken.

Er werd algemeen geloofd, dat het plan om de grenzen van Kansas uit te breiden, door eene groote meerderheid zou afgestemd worden.

LOUISVILLE, Ky., 4 Febr. — De Clarksville tak van de Bank van Tennessee werd Donderdag nacht van $18,000 bestolen, meest in goud.

GRAND RAPIDS, Mich., 4 Febr. — Een der treurigste en hardroerendste ongelukken viel gisteren, omstreeks den middag, te Alis, in deze County, voor, welke wij in langen tijd hebben medegedeeld, dat uitliep op den dood van een zoontje van John Thomas, oud vijf jaren. De omstandigheden, waarmede dit ijsselijk ongeluk gepaard ging, waren hoofdzakelijk als volgt:

De woning van dit gezin staat bijna eene halve mijl van het depot in die plaats, aan den Cascade weg. De heer Thomas afwezig zijnde, sloot zijne vrouw, niet ver van daar een bezoek bij eene buurvrouw willende afleggen, het huis met twee harer kinderen er in — oud ongeveer twee en vijf jaar — en ging weg. Eenen korten tijd nadat zij weg was, hoorde een heer, die er voorbij reed, een kind of kinderen in het huis schreeuwen, doch niet wetende, dat er de ouders niet in waren, of dat het geschreeuw door iets ernstigs veroorzaakt werd, reed hij door. Hij hield stil aan het huis, waar de moeder op bezoek was, en zeide haar wat hij gehoord had; waarop zij, geheel argeloos en in de zeer gewone meening, dat het geraas door de kinderen bij het spelen gemaakt was, eene daaraan beantwoordende aanmerking maakte. Na met de buurvrouw gegeten te hebben, ging de moeder naar huis, alwaar zij tot haren schrik het naakte, met blaren bedekte en zwart geblakerde ligchaam van haar zoontje bij de kagchel vond liggen. De kleine opgesloten lijder en het zielswee dier moeder, hoe doet het hart bloeden er aan te denken! — *Eagle.*

NEW YORK, 7 Febr. — De Coroners jury over de Elm Straat zaak heeft eene uitspraak gedaan, waarin huisbazen streng worden gegispt voor het bouwen van huizen hooger dan vijf verdiepingen, en voor het niet zorgen voor de noodzakelijke middelen om te ontkomen, in geval van brand. Ten slotte verzocht zij den Coroner een afschrift te zenden aan de nu in zitting zijnde Legislatuur, met verzoek om eene wet uit te vaardigen, die het huisbazen tot pligt maakt, voor de bescherming der levens der huurders te zorgen.

BOSTON, 6 Febr. — Het schip *Alarm*, kapt. Mathews van Calcutta, meldt dat het den 27 Dec. St. Helena verlaten heeft. De bark *Orion* van New York, kapitein Morgan, was door de britsche stoomboot *Pluto* als slavenschip genomen, en aan de V. S. stoomboot *Mystic* overgeleverd. De kapitein werd, op last van den amerikaanschen Consul op St. Helena gevangen gezet. De *Orion* had, toen zij genomen werd, 1023 slaven aan boord, waarvan 152 stierven voor zij St. Helena bereikten.

AUGUSTA, Ga., 7 Febr. — John W. Walker, opziener, schoot heden John Owens, koopman, dood. De Sheriff hem willende arresteren, ontmoette tegenstand. Hij schoot Walker dood, en wondde diens vrouw en kind.

CRESTLINE, O., 8 Febr. — Heden morgen ten half negen ure, werden er op den Pittsburgh, Fort Wayne en Chicago Spoorweg, twee mijlen ten westen van Perrysville, twee passagierswagens van het spoor geworpen. Philip Farley, telegrafbesteller, werd gedood. Pieter Hoffman, opzigter van den weg, en een kind werden ernstig gewond. Verscheidene passagiers werden ligt bezeerd; doch allen op drie na bleven op den trein, die anderhalf uur werd opgehouden. Het ongeluk werd waarschijnlijk door eene gebroken rail veroorzaakt.

NEW YORK, 8 Febr. — De bark *Emily* die onlangs als slavenschip deze haven werd binnengebragt, ontvlugtte verleden Zaturdag nacht van Greenport, en voer weder naar de afrikaansche kust, van Long Island Sound.

BALTIMORE, 9 Febr. In het Huis van afgevaardigden van Maryland werden besluiten aangenomen, waarin werd afgekeurd dat Hon. Henry Winter Davis voor Mr. Pennington voor Spreker gestemd had.

CHICAGO, 9 Febr. Het Beckwith Huis en 5 belendende gebouwen zijn heden door brand vernield. Verlies $ 12,000.

PORTLAND, 9 Febr. De brik *Eliza Gierva*, kapitein John Foundland, met eene lading spek, meel en tabak, sloeg den 25 Jan., ongeveer 150 mijlen van Kaap Race af, om, en zich weder oprigtende, dreef zij rond tot den 20sten, toen het scheepsvolk er door de stoomboot *North Briton*, 80mijlen ten zuid oosten vanSableIsland,werd afgenomen.De equipage bestond uit tien man,waarvan de kapitein en de hofmeester verdronken.

NEW YORK, 9 Febr. Heden middag, rapporteerde de aangestelde Commissie,in eene vergadering der kamer vanKoophandel,een verslag aan denPresident, behelzende dat deKamer van Koophandel van New York het voegzaam en doelmatig oordeelt; de bemiddeling der Vereenigde Staten aan te bieden tusschen Engeland, Frankrijk en China. Het rapport werd eenstemmig aangenomen.

CORRESPONDENTIE.

Mr.F.Herminghuijzen te Fort Jennings, Putnam Co: Ohio — Uwe beide brieven zijn een dag na elkander aangekomen, zoodat de reden uwer bezorgdheid in het postkantoor te zoeken is.

— AAN ONZEN AGENT TE PELLA. — Het nommer der *Pella Gazette*, waaruit wij verscheidene weken geleden een artikel hebben overgenomen, onderteekend B., is het laatste, dat wij onder de oogen hebben gekregen, en dus is het vruchteloos langer een wisselblad te zenden.

MARKTPRIJZEN.

Wekelijksch verbeterd door BACOT & SPRANGERS.

SHEBOYGAN, WIS., den 15 Februarij, 1860.

blanke Winter Tarwe,	℔ bushel	$ 0,90 @ 1,05
Roode W. en Z. Tarwe,	„ „	– 0,75 @ 0,90
Rogge,	„ „	– 0,50 @ 0,60
Gerst	„ „	– 0,45 @ 0,55
Haver	„ „	– 0,25 @ 0,28
Ind. Koren,	„ „	– 0,50 @ 0,60
„ in Aren,	„ „	– 0,25 @ 0,30
Witte Boonen,	„ „	– 0,80 @ 0,87
Erwten,	„ „	– 0,50 @ 0,56
Aardappelen,	„ „	– 0,35 @ 0,40
Gras Zaad,	„ „	– 1,25 @ 1,50
Drooge Appels	„ „	– 2,75 @ 0,00
Groene Appels,	℔ barrel	– 0,00 @ 0,00
Spek [mess]	„ „	– 0,00 @ 0,00
Zout,	„ „	– 1,37 @ 0,00
Wit Visch,	„ „	– 3,00 @ 0,00
Winter Tarwe meel.	„ „	– 5,00 @ 5,50
Meel extra 2de kwaliteit,	„ „	– 3,75 @ 4,25
„ super fijn,	„ „	– 3,00 @ 3,25
Roggemeel,	„ „	– 1,50 @ 2,00
Boekweitmeel,	„ 100lbs.	– 0,00 @ 1,50
Ind. Korenmeel,	„ „	– 1,20 @ 2,00
Vleesch	„ „	– 3,00 @ 7,00
Spek	„ „	– 0,06 @ 0,07
Boter		– 0,11 @ 0,00
Geslagte Varkens,	„ „	– 4 20 @ 0,00
Hammen,	„ „	– 0,07 @ 0,09
Eijeren	per dozijn	0,12 @ 0,00
Timmerhout	„ M	– 6,00 @ 10,00
Shingles	„ „	– 1,25 @ 1,50
Hooi	„ ton	– 10,00 @ 11,00
Hout,	„ cord	– 1,25 @ 0,00

Advertentien.

Overleden den 2 Februarij, 1860, ten huize van J. J. W. DE VOS, te Milwaukee, diens geachte vader J. J. DE VOS, in den ouderdom van 75 jaren en 3 maanden, aan de gevolgen eener longteering, nalatende eene hoog bejaarde en diep bedroefde weduwe, met welke bij 50½ jaar door den echt was vereenigd.

PIETRONELLA VOS — LIEBERT.

Algemeene en bijzondere Kennisgeving.

De Middelburgsche *Courant* gelieve deze advertentie over te nemen.

Gehuwd GERRIT HENDRIK DUENK, van Aalten, in Gelderland, en KLARA KAMPSTRA uit Vriesland. TOWN HOLLAND, Sheboygan Co., Wis.

Gehuwd HENDRIK JAN WEVERS, van Aalten, Gelderland, en MARGARETHA HASSAGE van AMSTERDAM, Noord Holland. SHEBOYGAN, Wis.

Kennisgeving.

Al degenen, die Tax-Certificaten van den County Treasurer of Redemption Certificaten van den Klerk der Board of Supervisors in handen hebben, worden bij dezen opgeroepen, om dezelven binnen den tijd van 3 maanden, in het Kantoor des genoemden Klerks te laten registreren, zullende die anders als voor de wet ongeldig beschouwd worden.

A. POTT,

Klerk der Board der Supervisors.

Sheboygan, 16 Januarij 1860.

HEETE & KOUDE KOORTS,

aan welke, over een groot gedeelte van den aardbol, de menschen lijden, is het gevolg van eene ziekelijke werking in het gestel, voortgebragt door eene giftige smetstof van plantaardige ontbinding. Deze uitwaseming wordt geboren uit de werking van zonnehitte op vochtigen grond, en stijgt met de waterdampen uit denzelven op. Terwijl de zon beneden den gezigteinder is, houden deze dampen zich nabij de oppervlakte der aarde op de giftstof wordt met dezelven, door de longen, in het bloed opgenomen. Daar werkt zij als een prikkelend vergift op de ingewanden en afscheidende organen van het ligchaam. De lever wordt stijf en laat af van niet alleen deze giftstof, maar ook de gal, uit het bloed af te scheiden. Beiden, de giftstof en de gal, hoopen zich in den bloedsomloop op, en brengen hevige wanorden in het gestel te weeg. De milt, de nieren en de maag sympathiseren met de lever, en raken ook van haar stel. Eindelijk dringt het instinct van ons organismus, als het ware eene poging doende om de schadelijke vermenging uit te drijven, al het bloed van het ligchaam in de inwendige afscheidende deelen te zamen, om deze te dwingen dezelve uit te werpen. Het bloed verlaat de oppervlakte, en snelt met een ophoopend geweld naar de centrale organen. Dit is de *huiverigheid*. Doch dit mislukt. Dan volgt de *koorts*, in welke het bloed de centrale organen verlaat en naar de oppervlakte snelt, als het ware eene andere poging doende, om het prikkelend vergift door het andere groote afscheidende deel—de huid—uit te drijven. Ook dit mislukt, en het gestel laat uitgeput de poging varen, en wacht op het herstel der krachten, om op eenen anderen dag de wanhopige poging te herhalen. Dit zijn de aanvallen of paroxysmen van HEETE EN KOUDE KOORTS. Zoodanige wanorde van het gestel zal natuurlijk de gezondheid ondermijnen, als dezelve niet wordt weggenomen.

Wij hebben getracht een tegengift te vinden, en hebben het gevonden,

Ayers Koortsmiddel,

dat de boosaardige giftstof in het bloed neutraliseert, en de lever prikkelt, om het uit het ligchaam te drijven. Gelijk het moest, *geneest* het deze droevige ongesteldheid met volkomene zekerheid. En het doet meer, of liever doet wat van meer dienst is voor hen, die aan deze besmetting onderhevig zijn. Als het bijtijds wordt ingenomen, verwijdert het hetzelve uit het gestel zoodra het opgeslorpt is, en houdt dus hen, die het gebruiken, vrij van deszelfs aanvallen, houdt het gestel gezond of schoon aan de ziekte blootgesteld. Bij gevolg geneest het niet alleen, maar behoedt tegen de groote verscheidenheid van ongesteldheden, die door dezen boosaardigen vloed worden voortgebragt, zoo als tusschenpoozende koorts; rilkoorts, sluipkoorts, periodieke hoofdpijn, of galachtige hoofdpijn, galkoorts, zenuwpijn, rheumatismus, jicht, blindheid, tandpijn, oorpijn, zinkings, aamborstigheid, hartkloppingen, pijnlijke aandoeningen der milt, vrijsterziekte, kolick, verlamming en pijnlijke aandoeningen van maag en darmen, alle welke, als zij hieruit voortkomen, bevonden zullen worden meer of min een tusschenpoozend karakter aan te nemen. Dit "KOORTSMIDDEL" neemt de oorzaak dezer ongeregeldheden weg, en geneest de ziekte.

Dit volbrengt het, door de afscheidende organen aan te zetten, tot de uitdrijving van de giftstof uit het gestel; en deze organen worden trapsgewijs er aan gewoon gemaakt, dezen hunnen pligt uit eigen beweging te doen. Daaruit vloeit voort wat men *acclimatisering* noemt. De tijd kan hetzelfde doel bereiken, maar dikwijls is het leven niet lang genoeg, of wordt in de poging opgeofferd, terwijl dit "KOORTSMIDDEL" het in eens doet, en met veiligheid. Wij hebben groote reden om te gelooven, dat dit een zekerder, zoo wel als een veiliger middel is voor de gansche klasse van ziekten, die door miasmatische besmetting veroorzaakt zijn, dan eenig ander, dat ontdekt is; en het heeft nog een ander voordeel voor het publiek, en wel, dat het even goedkoop is als goed.

BEREID DOOR

DR. J. C. AYER EN CO.

LOWELL, MASS.

PRIJS EEN DOLLAR DE FLESCH.

Ayers Cherry Pectoral

heeft zich zulk eenen naam verworven, wat betreft het genezen van allerhande Keel- en Long Ziekten dat het geheel onnoodig is, overal waar het gebruik wordt, de bewijzen op te tellen van deszelfs deugden. Daar het door deze gansche streek lang gebruikt is, behoeven wij niet meer te doen, dan het volk te verzekeren, dat deszelfs goede naam zoo goed als ooit wordt gehandhaafd, en dat men er zich op verlaten kan, dat het voor hunne redding alles zal doen, wat men ooit bevonden heeft dat het doet.

beurde, alsmede van de onzekere plannen voor de toekomst van Jonathan zeer naauwkeurig onderrigt. Hij schudde den ouden klerk en de eerlijke Liese de hand en zeide: "gij zijt trouwe zielen, dat is reeds daaruit genoeg te zien, dat gij onzen jongen heer niet verlaten hebt! Maar nu is het ook genoeg! Gij, mijnheer Van der Haan, moet uitzien om weder eene plaats als klerk te bekomen, en gij, beste Juffrouw Crabel, kunt in allen gevalle eene goede wijl van uwe spaarpenningen leven. Dat is mijn bescheid voor u beiden. Maar mijn Jonathan, die gaat met mij mede! Ik ben jong en kan voor hem werken; gij zijt oud en hebt zelve het uwe noodig. Bovendien, het deugt niet, dat mijn Jonathan te Amsterdam blijft, alwaar hem altijd een steek door het hart moet gaan, als hij het huis van zijnen vader voorbij gaat en aan de spitsboeven denkt, die het hem ontstolen hebben. Dat gaat niet goed, zeg ik, en daarom moet hij weg, de wereld in, mede naar Rotterdam, en dat het hem daar niet aan het noodzakelijke zal ontbreken, en dat hem geen al te ruwe wind om den neus zal waaijen, laat mij daarvoor zorgen. Dat is eene afgedane zaak, Jonathan! Eer ik weg ging, om hier een weinigje toe te zien hoe het met de zaken stond, heb ik reeds met mijnen patroon gesproken, met mijnheer Cornelius Beukelaar namelijk, wiens eerste pakhuisenopziener ik ben, Jonathan, en mijn patroon zeide mij terstond, dat ik u maar mede moest brengen, Jonathan, als er in Amsterdam niets meer voor u te redden viel, en natuurlijk gaat gij nu mede, en mijnheer Beukelaar zal wel eenen man van u maken, Jonathan, eenen bekwamen, schranderen koopman, waarvoor de menschen respect moeten hebben, in de oude en in de nieuwe wereld, en daarmede basta! Niet waar, Jonathan, gij gaat met mij mede, met uwen Pieter! Dat is thans de vraag niet meer. En gij weet zeer goed, Jonathan, dat ik u slechts tot uw bestwil raad. Bezin u dus geen oogenblik, en ik kan u slechts zoo veel zeggen, lieve Jonathan, dat mijnheer Beukelaar een door en door brave man is, die zeer op mij steunt en ook op u zal steunen, als hij u maar eerst heeft leeren kennen. Derhalve is het eene afgedane zaak, Jonathan; gij gaat met uwen Pieter mede."

Pieter sprak zoo rond uit en op zulk eenen beslissenden toon, dat er eigenlijk niets anders meer aan te doen was, dan dat Jonathan ja zeide, en de goede Van der Haan en Liese moesten zich daarmede te vreden stellen. Zoo geschiedde het dan ook na een kort over en weder praten, dat alle voorstellen van Pieter werkelijk aangenomen werden, en reeds den volgenden morgen moest Jonathan van zijne vrienden afscheid nemen, daar Pieter verklaarde, dat mijnheer Beukelaar hem en zijne diensten niet langer missen kon. De goede Liese weende, de eerlijke oude Van der Haan kon van ontroering naauwelijks vaarwel zeggen, maar Pieter maakte korte metten, nam zijnen Jonathan onder de armen, droeg hem half en sleepte hem half uit het huis, en voort ging het nu, als of de straatsteenen van Amsterdam onder de voeten brandden. — Toen zij buiten de poort waren en de torens der stad allengs op den achtergrond verdwenen, klopte Pieter zijnen begeleider zachtjes op de schouders, zag hem vriendelijk in zijne droevige oogen, en zeide op eenen krachtigen, opbeurenden toon: "Moed, Jonathan, en het hoofd omhoog! Gij zult zien, dat wij beiden, mijnheer Beukelaar en ik, met Gods hulp eenen man van u maken. En als gij maar eerst een man zijt, Jonathan, welnu, dan zullen wij met de heeren David en Philip Mappel nog eens een appeltje te schillen hebben. Moed dus, Jonathan! Moed brengt geluk aan!"

iets goeds kon overkomen, Philip, ofschoon gij toen mijn vader leefde altijd vleijend en kruipend tegen mij waart."

"Geene praatjes, jongen!" schreeuwde Philip toornig, "of ik zal u mijne karwats laten proeven."

Een straal van toorn schoot bij deze trotsche en hoogmoedige bedreiging uit Jonathans oogen, terwijl de oude Liese Crabel op nieuw luid schreeuwde, en de beide policiedienaars eenen misnoegden blik op Philip wierpen.

"Niets dergelijks hier, jonge heer! Gij vergeet u zelven," zeide een hunner tamelijk barsch.

"Laat hem begaan, laat hem begaan," hernam Jonathan. "Ik ga, en schud het stof van mijne voeten. Maar ik hoop, dat er een tijd zal komen, in welken ik rekenschap zal kunnen vorderen voor alle ongeregtigheden, die men mij, eenen wees zonder bescherming, heeft aangedaan. Goede Liese, vaarwel! Vaarwel, mijnheer Van der Haan! God zij met u, gelijk ik hoop, dat hij met mij zal zijn!"

"Wat!" riep Liese Crabel. "Denkt gij dan, dat ik in dit huis zal blijven, mijnheer Jonathan! Denkt gij dan, dat ik u verlaten zal? Daarvoor beware mij God. Op staande voet ga ik mede! De oude Liese heeft een paar ducaten bespaard, en schoon ook andere lieden aan hunnen jongen heer tot spitsboeven worden, zal hij toch zien, dat er ook nog trouwe en regtschapene harten in de wereld zijn. Nu ja, hier blijven! Onder dit dak, waaronder tot hiertoe altijd eerlijke menschen gewoond hebben, en waaronder nu God weet wie den baas speelt! — Neen, mijnheer Jonathan, als gij moet gaan, dan gaat de oude Liese mede, en vraagt den drommel naar hem die hier blijft! God zij dank, over mij heeft de spitsboef, noch hier, noch ergens anders, iets te bevelen."

"En ik wil u ook niet verlaten, mijnheer Jonathan, ik ook niet," zeide Van der Haan, wien de heldere tranen tusschen de grijze ooghaartjes hingen. "Al zijn wij arm aan geld en goed, wij oude lieden; aan liefde voor onzen jongen heer ontbreekt het ons niet, en dat zullen wij u bewijzen. Kom maar, mijnheer Jonathan. Ik zal het nog wel beleven, dat gij hier weder geheel anders zult binnentrekken, als gij er uit moet gaan, en de beurt zal dan aan anderen zijn, om te gaan, en het zal te bezien staan, of er dan ook trouwe vrienden tot begeleiding en tot troost zullen bij de hand zijn. Kom, mijnheer Jonathan!"

Liefderijk nam hij zijnen jongen heer aan den arm, Liese Crabel aan den anderen, en zoo trok hij hen met zich voort. — Jonathan verzette er zich ook niet tegen, want de getrouwe gehechtheid, welke de oude bedienden zijns vaders jegens hem aan den dag legden, roerde en verheugde hem. Zonder ook slechts nog eenen enkelen blik van verachting op Philip te werpen, verliet hij het huis, schudde daar buiten, gelijk hij tot Philip gezegd had, het stof van zijne voeten, en begeleidde Van der Haan naar zijne kleine woning, waarheen hem natuurlijk ook Liese volgde, en in welke hij door den ouden schrijver hartelijk welkom werd geheeten. Thans echter, nu een edele trots hem niet meer staande hield, maakte zich eindelijk de diepe smart baan, welke hij tot hiertoe met inspanning van alle krachten onderdrukt had. Hij wierp zich op eenen stoel, verborg zijn bleek gezigt in beide handen, en weende luid. Nog nooit had hij zich zoo geheel als arme, hulpelooze wees gevoeld, als in dit oogenblik, nadat hij door snood geweld uit het huis zijns vaders was verdreven, als een slagtoffer der hebzucht en boosheid van hebzuchtige en ellendige menschen.

"Schrei niet, mijnheer Jonathan," sprak

PORTLAND, 9 Febr. De brik *Eliza Gierva*, kapitein John Foundland, met eene lading spek, meel en tabak, sloeg den 25 Jan., ongeveer 150 mijlen van Kaap Race af, om, en zich weder oprigtende, dreef zij rond tot den 20sten, toen het scheepsvolk er door de stoomboot *North Briton*, 80mijlen ten zuid oosten van Sable Island, werd afgenomen. De equipage bestond uit tien man, waarvan de kapitein en de hofmeester verdronken.

NEW YORK, 9 Febr. Hedenmiddag, rapporteerde de aangesteld le Commissie, in eene vergadering der kamer van Koophandel, een vertoog aan den President, behelzende dat de Kamer van Koophandel van New York het voegzaam en doelmatig oordeelt, de bemiddeling der Vereenigde Staten aan te bieden tusschen Engeland, Frankrijk en China. Het rapport werd eenstemmig aangenomen.

CORRESPONDENTIE.

Mr. F. Herninghuijzen te Fort Jennings, Putnam Co. Ohio — Uwe beide brieven zijn een dag na elkander aangekomen, zoodat de reden uwer bezorgdheid in het postkantoor te zoeken is.

— AAN ONZEN AGENT TE PELLA. — Het nommer der *Pella Gazette*, waaruit wij verscheidene weken geleden een artikel hebben overgenomen, onderteekend B., is het laatste, dat wij onder de oogen hebben gekregen, en dus is het vruchteloos langer een wisselblad te zenden.

MARKTPRIJZEN.

Wekelijksch verbeterd door BACOT & SPRANGERS.

SHEBOYGAN, WIS., den 15 Februarij, 1860.

blanke Winter Tarwe,	℔ bushel	$ 0,90	@ 1,05
Roode W. en S. Tarwe,	„ „	– 0,75	@ 0,90
Rogge,	„ „	– 0,50	@ 0,60
Gerst	„ „	– 0,45	@ 0,55
Haver	„ „	– 0,25	@ 0,28
Ind. Koren,	„ „	– 0,50	@ 0,60
„ in Aren,	„ „	– 0.25	@ 0,30
Witte Boonen,	„ „	– 0,80	@ 0.87
Erwten,	„ „	– 0,50	@ 0,56
Aardappelen,	„ „	– 0.35	@ 0.40
Gras Zaad,	„ „	– 1,25	@ 1.50
Droege Appels	„ „	– 2.75	@ 0,00
Groene Appels,	℔ barrel	– 0.00	@ 0,00
Spek [mess]	„ „	– 0,00	@ 0,00
Zout,	„ „	– 1,37	@ 0.00
Wit Visch,	„ „	– 3,00	@ 0,00
Winter Tarwe meel.	„ „	– 5 00	@ 5.50
Meel extra 2de kwaliteit,	„ „	– 3.75	@ 4.25
„ super fijn,	„ „	– 3.00	@ 3.25
Roggemeel,	„ „	– 1.50	@ 2 00
Boekweitmeel,	„ 100℔s.	– 0,00	@ 1.50
Ind. Korenmeel,	„ „	– 1.20	@ 2.00
Vleesch	„ „	– 3,00	@ 7.00
Spek	„ „	– 0,06	@ 0.07
Boter		– 0.11	@ 0,00
Geslagte Varkens,	„ „	– 4 20	@ 0.00
Hammen,	„ „	– 0.07	@ 0,09
Eijeren	per dozijn	0.12	@ 0.00
Timmerhout	„ M	– 6.00	@ 10,00
Shingles	„ „	– 1.25	@ 1.50
Hooi	„ ton	– 10 00	@ 11 00
Hout,	„ cord	– 1.25	@ 0,00

Advertentien.

Overleden den 2 Februarij, 1860, ten huize van J. J. W. DE VOS, te Milwaukee, diens geachte vader J. J. DE VOS, in den ouderdom van 75 jaren en 3 maanden, aan de gevolgen eener longtering, nalatende eene hoog bejaarde en diep bedroefde weduwe, met welke hij 16½ jaar door den echt was vereenigd.

PIETRONELLA VOS — LIEBERT.

Algemeene en bijzondere Kennisgeving.

☞ De Middelburgsche *Courant* gelieve deze advertentie over te nemen.

Gehuwd
GERRIT HENDRIK DUENK, van AALTEN, in Gelderland, en KLARA KAMPSTRA, uit Vriesland.
TOWN HOLLAND, Sheboygan Co., Wis.

Gehuwd
HENDRIK JAN WEVERS, van AALTEN, in Gelderland, en MARGARETHA HASSAGEN, v. AMSTERDAM, Noord Holland.
SHEBOYGAN, Wis.

Kennisgeving.

Al degenen, die Tax-Certificaten van den County Treasurer of Redemption Certificaten van den Klerk der Board of Supervisors in handen hebben, worden bij dezen opgeroepen, om dezelven binnen den tijd van 3 maanden, in het Kantoor des genoemden Klerks te laten registréren, zullende die anders als voor de wet ongeldig beschouwd worden.

A. POTT,
Klerk der Board der Supervisors.
Sheboygan, 16 Januarij 1860.

beurde, alsmede van de onzekere plannen voor de toekomst van Jonathan zeer naauwkeurig onderrigt. Hij schudde den ouden klerk en de eerlijke Liese de hand en zeide: "gij zijt trouwe zielen, dat is reeds daaruit genoeg te zien, dat gij onzen jongen heer niet verlaten hebt! Maar nu is het ook genoeg! Gij, mijnheer Van der Haan, moet uitzien om weder eene plaats als klerk te bekomen, en gij, beste Juf vrouw Crabet, kunt in allen gevalle eene goede wijl van uwe spaarpenningen leven. Dat is mijn bescheid voor u beiden. Maar mijn Jonathan, die gaat met mij mede! Ik ben jong en kan voor hem werken; gij zijt oud en hebt zelve het uwe noodig. Bovendien, het deugt niet, dat mijn Jonathan te Amsterdam blijft, alwaar hem altijd een steek door het hart moet gaan, als hij het huis van zijnen vader voorbij gaat en aan de spitsboeven denkt, die het hem ontstolen hebben. Dat gaat niet goed, zeg ik, en daarom moet hij weg, de wereld in, mede naar Rotterdam, en dat het hem daar niet aan het noodzakelijke zal ontbreken, en dat hem geen al te ruwe wind om den neus zal waaijen, laat mij daarvoor zorgen. Dat is eene afgedane zaak, Jonathan! Eer ik weg ging, om hier een weinigje toe te zien hoe het met de zaken stond, heb ik reeds met mijnen patroon gesproken, met mijnheer Cornelius Beukelaar namelijk, wiens eerste pakhuisenopziener ik ben, Jonathan, en mijn patroon zeide mij terstond, dat ik u maar mede moest brengen, Jonathan, als er in Amsterdam niets meer voor u te redden viel, en natuurlijk gaat gij nu mede, en mijnheer Beukelaar zal wel eenen man van u maken, Jonathan, eenen bekwamen, schranderen koopman, waarvoor de menschen respect moeten hebben, in de oude en in de nieuwe wereld, en daarmede basta! Niet waar, Jonathan, gij gaat met mij mede, met uwen Pieter! Dat is thans de vraag niet meer. En gij weet zeer goed, Jonathan, dat ik u slechts tot uw bestwil raad. Bezin u dus geen oogenblijk, en ik kan u slechts zoo veel zeggen, lieve Jonathan, dat mijnheer Beukelaar een door en door brave man is, die zeer op mij steunt en ook op u zal steunen, als hij u maar eerst heeft leeren kennen. Derhalve is het eene afgedane zaak, Jonathan; gij gaat met uwen Pieter mede."

Pieter sprak zoo rond uit en op zulk eenen beslissenden toon, dat er eigenlijk niets anders meer aan te doen was, dan dat Jonathan ja zeide, en de goede Van der Haan en Liese moesten zich daarmede te vreden stellen. Zoo geschiedde het dan ook na een kort over en weder praten, dat alle voorstellen van Pieter werkelijk aangenomen werden, en reeds den volgenden morgen moest Jonathan van zijne vrienden afscheid nemen, daar Pieter verklaarde, dat mijnheer Beukelaar hem en zijne diensten niet langer missen kon. De goede Liese weende, de eerlijke oude Van der Haan kon van ontroering naauwelijks vaarwel zeggen, maar Pieter maakte korte metten, nam zijnen Jonathan onder de armen, droeg hem half en sleepte hem half uit het huis, en voort ging het nu, als of de straten eenen van Amsterdam onder de voeten branddden. — Toen zij buiten de poort waren en de torens der stad allengs op den achtergrond verdwenen, klopte Pieter zijnen begeleider zachtjes op de schouders, zag hem vriendelijk in zijne droevige oogen, en zeide op eenen krachtigen, opbeurenden toon: "Moed, Jonathan, en het hoofd omhoog! Gij zult zien, dat wij beiden, mijnheer Beukelaar en ik, met Gods hulp eenen man van u maken. En als gij maar eerst een man zijt, Jonathan, welnu, dan zullen wij met de heeren David en Philip Mappel nog eens een appeltje te schillen hebben. Moed dus, Jonathan! Moed brengt geluk aan!"

iets goeds kon overkomen, Philip, ofschoon gij toen mijn vader leefde altijd vleijend en kruipend tegen mij waart."

"Geene praatjes, jongen!" schreeuwde Philip toornig, "of ik zal u mijne karwats laten proeven."

Een straal van toorn schoot bij deze trotsche en hoogmoedige bedreiging uit Jonathans oogen, terwijl de oude Liese Crabet op nieuw luid schreeuwde, en de beide policiedienaars eenen misnoegden blik op Philip wierpen.

"Niets dergelijks hier, jonge heer! Gij vergeet u zelven," zeide een hunner tamelijk barsch.

"Laat hem begaan, laat hem begaan," hernam Jonathan. "Ik ga, en schud het stof van mijne voeten. Maar ik hoop, dat er een tijd zal komen, in welken ik rekenschap zal kunnen vorderen voor alle ongeregtigheden, die men mij, eenen wees zonder bescherming, heeft aangedaan. Goede Liese, vaarwel! Vaarwel, mijnheer Van der Haan! God zij met u, gelijk ik hoop, dat hij met mij zal zijn!"

"Wat!" riep Liese Crabet. "Denkt gij dan, dat ik in dit huis zal blijven, mijnheer Jonathan? Denkt gij dan, dat ik u verlaten zal? Daarvoor beware mij God. Op staande voet ga ik mede! De oude Liese heeft een paar ducaten bespaard, en schoon ook andere lieden aan hunnen jongen heer tot spitsboeven worden, zal hij toch zien, dat er ook nog trouwe en regtschapene harten in de wereld zijn. Nu ja, hier blijven! Onder dit dak, waaronder tot hiertoe altijd eerlijke menschen gewoond hebben, en waaronder nu God weet wie den baas speelt! — Neen, mijnheer Jonathan, als gij moet gaan, dan gaat de oude Liese mede, en vraagt den drommel naar hem die hier blijft! God zij dank, over mij heeft de spitsboef, noch hier, noch ergens anders, iets te bevelen."

"En ik wil u ook niet verlaten, mijnheer Jonathan, ik ook niet," zeide Van der Haan, wien de heldere tranen tusschen de grijze ooghaartjes hingen. "Al zijn wij arm aan geld en goed, wij oude lieden, aan liefde voor onzen jongen heer ontbreekt het ons niet, en dat zullen wij u bewijzen. Kom maar, mijnheer Jonathan. Ik zal het nog wel beleven, dat gij hier weder geheel anders zult binnentrekken, als gij er uit moet gaan, en de beurt zal dan aan anderen zijn, om te gaan, en het zal te bezien staan, of er dan ook trouwe vrienden tot begeleiding en tot troost zullen bij de hand zijn. Kom, mijnheer Jonathan!"

Liefderijk nam hij zijnen jongen heer aan den arm, Liese Crabet aan den anderen, en zoo trok hij hen met zich voort.— Jonathan verzette er zich ook niet tegen, want de getrouwe gehechtheid, welke de oude bedienden zijns vaders jegens hem aan den dag legden, roerde en verheugde hem. Zonder ook slechts nog eenen enkelen blik van verachting op Philip te werpen, verliet hij het huis, schudde daar buiten, gelijk hij tot Philip gezegd had, het stof van zijne voeten, en begeleidde Van der Haan naar zijne kleine woning, waarheen hem natuurlijk ook Liese volgde, en in welke hij door den ouden schrijver hartelijk welkom werd geheeten. Thans echter, bij een edele trots hem niet meer staande hield, maakte zich eindelijk de diepe smart baan, welke hij tot hiertoe met inspanning van alle krachten onderdrukt had. Hij wierp zich op eenen stoel, verborg zijn bleek gezigt in beide handen, en weende luid. Nog nooit had hij zich zoo geheel als arme, hulpelooze wees gevoeld, als in dit oogenblik, nadat hij door snood geweld uit het huis zijns vaders was verdreven, als een slagtoffer der hebzucht en boosheid van laaghartige en ellendige menschen.

"Schrei niet, mijnheer Jonathan," sprak

Mengelwerk.

WINTER.

Hoe bar is de winter, hoe grimmig en guur,
Hoe snerpend en kil zijn de vlagen!
Hoe nijpend de koude in het nachtelijk uur,
Hoe droevig en duister de dagen!
Verdord is de plant, en gestold is de beek,
Natuur zit verkleumd en bestorven en bleek,
Met 't doodkleed des winters omhangen.
De treurige vogel vliegt hong'rig in 't rond,
Het sneeuwkleed, gespreid op den ijzeren grond,
Heeft bloemen en planten vervangen.

Geen rund op den heuvel—geen zanger in 't woud!
Geen leeuwrik verheft zich ten hemel;
Al wat thans het oog in het ledig aanschouwt
Is 't wiel'lende sneeuwvlokgewemel.—
O waarom, o winter! zoo grimmig en guur?
Ai, hoor toch de klagt der verkleumde natuur,
Zij heeft voor uw gees'lende roede.
Spaar 't jeugdige kiempje, der aarde vertrouwd,
Waar wachtend de landman zijn hope op bouwt;
Ai, matig uw snerpende woede!—

Maar, Vader der Schepping, die 't stormen gebiedt,
Uw hand drupt van weldaad en zegen;
Uw liefde is niet koud als het ijs van den vliet,
Ook thans stroomt ze gunstig ons tegen.
Hoe norsch thans de winter zijn voorhoofd ook plooi,
Hoe digt zijne hand ook de sneeuwvlokken strooi,
Natuur ligt niet hoop'loos te kwijnen.
Neen, onder het kleed, dat de Schepping bedekt,
Ligt de aarde te sluim'ren, om weder gewekt,
Weer schoon en verjongd te verschijnen.

Geen zucht slaak' dan 't hart en geen zucht onze mond.
God zal onze nooden verzorgen.
Geen sneeuwvlok, die niet zijne goedheid verkondt,
Geen avond, geen opgaande morgen.
Hij, die onze tafel van spijze voorziet,
Vergeet ook des winters zijn kinderen niet,
Noch hoort hen, meedoogenloos klagen,
Neen, vrienden, na 't buld'ren van bui en orkaan,
Lacht vriend'lijk de jeugdige lente ons weer aan,
Die bloemen en bloesems zal dragen.

1849. J. JOBSE.

KLAPPERIJEN. — MONTAIGNE beweert dat het onfeilbaarste bewijs der zedelijke verdorvenheid eener vrouw hare booze tong is, en dat hij de vrouwen, van welke men kwaad spreekt, in de meeste gevallen achtingswaardiger heeft bevonden, dan die, welke kwaad van haar spreken.

In der daad maakt de babbelzucht eene der donkerste zijden van het vrouwelijk karakter uit en in de meeste gevallen is eene kwade tong het kenteeken van een kwaad hart. Want er zijn slechts drie bronnen, uit welke de babbelzucht haar voedsel trekt: domheid, ligtzinnigheid of opzettelijke boosheid.

Eene vrouw is babbelachtig uit domheid, als het haar aan eene betere stof tot onderhoud ontbreekt, en als zij de treurige gevolgen niet kan overzien, tot welke de babbelzucht leidt.

Zij is babbelachtig uit ligtzinnigheid, als zij op kosten van anderen toebabbelt, zonder de kwade gevolgen te bedenken, die er uit ontstaan kunnen.

Zij is het uit boosheid, als zij met opzet door haar praten anderen nadeel wil toebrengen.

Men ziet, dat geen dezer drie gevallen geschikt is, om achting in te boezemen, of tot aanbeveling bij lieden van hart en hoofd te dienen. Want dat, wat de regtschapen man het hoogste in de vrouwen schat—fijn gevoel, vrome eerzaamheid, kinderlijke zin, om kort te gaan, echte vrouwelijkheid—is onvereenigbaar met eene kwade tong.

DE BLINDE VEDELMAN EN ZIJN HOND.—In de eerste tien jaren dezer eeuw woonde er in het vorstendom Lippe een oude, blinde vioolspeler, die van stad tot stad en van dorp tot dorp met zijne viool rondwandelde en jong en oud door de voordragt zijner smeltende melodiën en vrolijke dansen verkwikte, en waar de oude kwam, werd hij met gejuich ontvangen en eene opgeruimde schaar verzamelde zich om hem heen. Onze musikant had in de regten gestudeerd, doch was in zijne jongere jaren een hartstogtelijk minnaar der muzijk geweest en voor eenen liefhebber een voortreffelijk vioolspeler, en men zeide van hem, dat hij meer tijd besteed had aan de viool, dan aan de pandecten of het romeinsche regt.

Plotseling werd de jonge regtsgeleerde blind, en was genoodzaakt, de kunst, die hij vroeger tot zijn vermaak had beoefend, tot zijne broodwinning te maken. Hij sloeg ten dien einde eenen eigenaardigen weg in. Hij speelde op jaarmarkten, op bruiloften en dooppartijen, op oogstfeesten en bij andere vrolijke bijeenkomsten, op zijne geliefde viool, ja, dikwijls ontlokten de treurmelodien, die hij bij begrafenisplegtigheden door den klank der snaren voortbragt, den toehoorders tranen van ontroering. Eensaam en zonder bloedverwanten in de wereld staande, bezat hij eenen trouwen poedel, Amphion genaamd, die bij den zonderlingen mensch de plaats van vrienden en bloedverwanten vervulde. Dezen dresseerde hij tot leidsman en beschermer op zijn donker levenspad.

Aan een koord gehouden, leidde deze hond hem door alle wegen en stegen. Amphion kende alle gastvrije en bevriende woningen en alle herbergen en zijn heer verstond het, zich door hem te doen verstaan, waarheen hij hem voeren zou, en als de vedelaar zijne vedel ter zijde legde, onderhield Amphion het gezelschap met zijne kunsten en haalde eindelijk het geld op, dat hij trouw tot zijnen heer overbragt. Heer en hond deelden eerlijk tafel en bed; van de lekkerste brokjes, die den heer werden voorgezet, bekwam Amphion zijn aandeel. Zoo bragt het paar, in onverstoorde eendragt, vele jaren door, tot eindelijk de onverbiddelijke dood onzen vriend uit het tijdelijke riep.

Drie dagen lang lag de trouwe hond kermend en jammerend bij het lijk van zijnen overleden heer en lekte van tijd tot tijd diens koude hand, spijs en drank versmadende. Toen het lijk ter aarde werd besteld, zocht de getrouwe hond de gansche streek rond naar zijnen heer; alle wegen en paden, waar hij hem geleid had, alle woningen, in welk zij vroeger verkeerd hadden, werden gevisiteerd, tot het trouwe dier eindelijk van verdriet en honger omkwam.

GENEESHEEREN GESCHAT.—Toen de beroemde doctor Peter Frank op sterven lag en zeven of acht doctors deelnemend om hem heen stonden, om hem door geheele ladingen geneesmiddelen te redden, sprak hij hen op zijne bekende boertende wijze aldus aan:

"Mijne heeren! Ik dank u voor uw ijverig streven om mijn leven te redden. Gij hebt zeker allen het beste voorgehad. Maar ik wil u nog eene kleine geschiedenis vertellen: In den slag bij Fontenay werd een fransche grenadier door zeven of acht kogels te gelijk getroffen. Hij hield zich nog eenige seconden lang staande, en toen hij viel riep hij zuchtend uit: "Waartoe zulk eene menigte kogels, om eenen eenigen mensch te dooden?" "

DE KAPPER IN DE KOOI. — Masson beweert, eene dame van het russische hof ten tijde van Katharina II gekend te hebben, die eenen lijfeigene, haren kapper, in eene kooi hield opgesloten. Zij liet er hem elken dag uit, om haar hoofdsieraad in orde te laten brengen, en sloot hem, na het maken van haar toilet, weder met eigene hand op. Zijn voedsel bestond in water en brood, en hij bragt drie jaren in deze gevangenschap door, slechts om die reden, dat hij het aan de wereld niet zou bekend maken, dat de dame valsch haar droeg; doch den schralen kost kreeg hij, omdat hij niet verhinderen kon, dat de dame van dag tot dag leelijker en ouder werd.

☞ Vijf en twintig of dertig jaren geleden verliet een Ier, met name William Patterson, Erin's groene eiland, om eene woonplaats in Amerika te zoeken. Vrienden in de omstreek van Fair Haven, in Ohio, hebbende, begaf hij zich daarheen. Op zekeren dag ten huize van Doctor P—— het middagmaal gebruikende, werd hij onthaald op de amerikaansche spijs, die voor hem geheel nieuw was, van groen koren of mais aan de aar. Hetzij hij nu zelf niet voor groen wilde doorgaan, hetzij hij eene buitengewone schranderheid wilde aan den dag leggen, toen hij het smakelijke koren gretig had opgegeten, en trek in nog meer had, gaf hij de afgeknabbelde aar over, met het zeer natuurlijk verzoek:

"Als het u belieft, doe nog wat meer *erwten* op me *stok*."

---

te Liese, en Van der Haan deed alles wat hij kon, om zijnen jongen heer te verstrooijen. Maar het duurde lang, eer het aan hunne vereenigde inspanningen wilde gelukken, het geschokte gevoel van Jonathan te doen bedaren. De gedachten, die hem vervulden waren te bitter, de toorn over de schaamtelooze vermetelheid der beide Mappels had te zeer elken droppel bloeds in hem aan het koken gebragt, dan dat hij zoo spoedig zijne vorige gelijkmoedigheid had kunnen terug krijgen. Eerst toen hij bemerkte, hoe diep hij door de hevigheid zijner smart zijne beide oude vrienden bedroefde, zocht hij zich te beheerschen en bedaarder te worden, hetgeen hem dan ook eindelijk gelukte.

De avond van dezen onstuimigen dag eindigde vrolijker en helderder, dan een hunner gewaagd had te hopen, en geheel op het laatst kwamen zij nog tot een vrolijk gelach, toen de eerlijke oude Van der Haan, als men naar bed wilde gaan, plotseling met de bekentenis voor den dag kwam, dat hij er nog volstrekt niet aan gedacht had, hoe het dezen nacht met 't slapen zoude gaan. Gelukkig was de oude Liese eene knappe huishoudster en wist raad." Eer er een half uur om was, was er een bed in eene andere kamer opgeslagen, waarheen zij zich afzonderde; Jonathan moest in Van der Haan's bed slapen, en de huisheer zelf mogt zich met de sopha te vreden stellen, tot straf omdat hij niet vroeger en eer voor zijne gasten gezorgd had.

De volgende dagen verliepen onder allerlei plannen, die de drie bondgenooten ontwierpen, om den roofgieren, die Jonathans geheele vermogen ingepakt hadden, den wederregtelijken buit weder uit de klaauwen te rukken. Maar zij moesten weldra toestaan, dat dit geenszins zoo gemakkelijk en vlug ging, als zij in het begin nog altijd gehoopt hadden. Van der Haan en Jonathan gingen naar eenigen der beroemdste advocaten van Amsterdam, en verzochten hun om hunnen bijstand, die hun ook altijd werd toegezegd. Doch als zij dan den staat van zaken goed uit elkander deden, dan schudde elke regtsgeleerde het hoofd, en trok zich terug. Iedereen gaf toe, dat David Mappel mogelijk, ja, waarschijnlijk een schurk en bedrieger was, maar voegde er ook bij, dat hij te goed op zijne hoede was geweest, dan dat hij met goed gevolg kon worden aangevat. In de gansche stad was men verontwaardigd over Mappels schandelijke handelwijze, iedereen bejegende hem met onverholen verachting, — maar Mappel steunde op zijne volmagt, en lachte bij de woede van al zijne vijanden in zijn vuistje. Dit bleef altijd vast staan, dat niemand hem iets maken kon, "als niet," gelijk heel op het laatst een oude, verstandige advocaat zeide, "de notaris Seijbel bewogen kon worden, om de gansche spitsboeverij, die hij met Mappel onder eene deken gepleegd had, duidelijk en openlijk aan den dag te brengen." Daarop was nu zeker voor dit maal geen uitzigt; maar toch merkte Jonathan deze woorden op, om er misschien in lateren tijd partij van te trekken.

"Ik vermoed sterk," voegde de advocaat er nog bij, "dat al de volmagten en contracten, waarop de knappe mijnheer Mappel steunt, eerst na den dood van den heer Monkenwijk zijn uitgevaardigd, en als men dat bewijzen kon, dan waren zij werkelijk ongeldig en geene pepernoot waard, en mijnheer Mappel zou niet alleen alles weder afgeven, maar ook voor tien of vijftien jaartjes naar het tuchthuis wandelen moeten. Maar zeker zal Seijbel, die al die contracten gemaakt heeft, niet

bekennen, dat zij vervalscht en eerst na den dood van den heer Monkenwijk geschreven zijn, want als hij dat bekende, dan zou hij insgelijks in het tuchthuis kruipen moeten. Er is dus daar geene hoop, — of men moest den ongetrouwen Notaris, met eene groote som gelds en de belofte van hem te laten ontsnappen, kunnen omkoopen. Dit was de eenige weg, die misschien tot het doel zou leiden, maar zeker, zonder eene aanmerkelijk groote som, was er op geen goed gevolg te hopen."

Dit was het laatste bescheid, dat Jonathan ontving. Er lag niet veel vertroostends en verblijdends in; want hij zelf was niet veel meer dan een bedelaar, Van der Haan bezat niet eens het noodzakelijkste, en de eerlijke Liese had wel is waar haar spaarpotje, dat zij met alle genoegen van de wereld zou hebben opgeofferd, maar die kleine som was natuurlijk niet toereikend, om de hebzucht van den Notaris op te wekken en hem van zijne medeschurken afvallig te maken.

"Wij zullen het maar opgeven," zeide Jonathan, toen hij in eene beraadslaging met zijne getrouwen alle omstandigheden voor en tegen overwogen had. "Het helpt niet, tegen de onmogelijkheid in te strijden, en thans tot eene ontdekking te komen, is waarlijk onmogelijk. Laat ons er liever over nadenken, wat ik doen zal, om mij eenen weg door het leven te banen, en mij eene loopbaan te openen, door welke te volgen ik op eene eerlijke wijze mijn brood kan verdienen."

Van der Haan en Liese Crabet wilden daar niets van weten, want hij was nog veel te jong, antwoordden zij, om reeds voor zich zelven te kunnen zorgen, en in allen gevalle waren zij beiden daar, om voor hem te werken, en zich zijner getrouw aan te nemen. Doch daarvan wilde Jonathan niets weten, terwijl hij inbragt, dat zij het hunne bij hunnen ouderdom zelve zeer goed noodig hadden, en zoo twistten zij eenen langen tijd met elkander, zonder tot eene beslissing te komen, toen plotseling de deur onstuimig werd opengerukt, en er een groote, sterke, breedschouderige jonge kerel met driftige schreden binnentrad.

"Waar is hij?" riep hij met eene geweldige stem, die alle vensters deed rammelen. "Waar is mijn Jonathan? Och, daar zijt gij dan! Jonathan, mijn lieve jongen! God dank, dat ik u eindelijk gevonden heb."

"Pieter Heemskerk! Mijn Pieter!" riep nu ook Jonathan met luider stemme uit, en sprong op, om zich aan de borst des grooten, knappen jongelings te werpen, wien de heldere tranen uit de blaauwe oogen stroomden, terwijl hij den bleeken, tengeren knaap in zijne sterke armen sloot, en hem als een klein kind omhelsde, wiegde en kuste; — "mijn goede Pieter! Wat brengt u hier? Tot ons? Weet gij het dan al, Pieter?"

"Alles weet ik, dat spreekt van zelf," antwoordde Pieter en fronsde het voorhoofd. "Juist daarom ben ik spoorslags van Rotterdam hierheen komen loopen, om naar regt en geregtigheid te zien, en mijnen lieven Jonathan bij te staan tegen de schelmen en spitsboeven, en zoo waar als ik leef, als ik ze te pakken krijg, die heeren Philip en David Mappel, dan zullen zij vernemen, dat Pieter een paar geheel gezonde armen heeft, en vuisten die dapper toeslaan en rammelen kunnen. Maar vertel mij nu eerst eens ordelijk hoe alles is voorgevallen, Jonathan, en daarna als ik alles weet, welnu, dan zal de rest wel te regt komen."

"Jonathan vertelde, Van der Haan en Liese Crabet hielpen daarbij, en het duurde niet lang, of Pieter was van al het ge-